

**(Versió per grups format
exclusivament per actrius)**

HISTÒRIES CURTES
EN ESPAIS
TANCATS

De: V. Cañón

Nº soci S.G.A.E: 69655

Versió per actrius

Obra idònia per microteatre

Els grups o companyies PROFESSIONALS i AMATEURS que vulguin representar la meua obra, hauran de demanar permís i per a això tindran dues opcions:

- **Posar-se en contacte amb la S.G.A.E i sol·licitar els permisos pertinents.**
- **O bé, podran posar-se en contacte amb mi a qualsevol d'aquestes dues adreces electròniques: tente.ca2017@gmail.com
o info@obrasteatro.com**

El més aviat possible em posaré en contacte explicant quins són els termes de la cessió del permís i les condicions econòmiques.

Així mateix, i a títol particular, agrairia encaridament, que se'm fes arribar via telemàtica, a qualsevol de les dues adreces electròniques esmentades amb anterioritat, material visual: fotos, cartells, enllaços de vídeos, articles de premsa, crítiques, etc. de les posades en escena que s'hagin dut a terme, seria de gran valor per a mi.

Gràcies.

INDEX:

Sinopsi	05
Nota de l'autor	05
Presentació	08
Al mercat	12
En el pis de les tietes	15
Al bar	24
A la sala d'espera	33
A un pis de la ciutat	37
Al tren	46
A l'avió (l'anada)	53
Al restaurant de disseny	59
A l'avió (la tornada)	66
Acomiadament	68

Sinopsi

Qui no ha parlat amb algú sense recordar el nom del seu interlocutor ? O de què el coneix?

Qui no ha compartit seient en un tren o avió i li ha tocat un passatger al costat no massa... recomanable?

Qui no ha anat a sopar a un restaurant de disseny i s'ha quedat bocabadat veient un plat tan gran i la minsa quantitat de menjar... i el compte?

Aquestes són alguns dels arguments de les divertides situacions que es poden veure en: **Històries curtes en espais tancats.**

El que més enganxa d'aquesta peça teatral, és que les petites històries són tretes de la vida real i per això, més d'un del públic sovint s'hi sent identificat. Reviu situacions amb un canvi de rol, de víctima a espectador. La gent riu d'allò que, en un altre moment el va fer patir.

L'objectiu final d'aquesta obra és garantir la riada durant la seva representació, fer passar al públic una bona estona, que en aquests temps que ens envolten, desconnectar una mica... pot arribar a ser una gran teràpia.

Espero que vostès la puguin gaudir!

Nota de l'autor

Us presento la versió de "Històries curtes en espais tancats" adaptada per ser representada per grups o companyies de teatre formada íntegrament per actrius. Existeix la versió per grups mixtes. En definitiva quasi bé totes les històries poden ser representades tant per actrius com per actors. El sexe dels personatges, en quasi totes les històries, és relatiu.

L'ordre de les històries és tal com es va estrenar l'obra, però pot variar dependent de les necessitats de cada companyia.

*Aquesta obra amb 24 personatges diferents, pot ser representada per un grup o companyia formats per 5 actors/actrius en endavant.

Suggeriment per a la posada en escena:

Les actrius/actors, després de “La presentació” es col·locaran asseguts en cadires situades a banda i banda de l'escena, dins de l'escenari, però sempre fora de l'espai escènic i sempre a la vista del públic. Quan en les acotacions s'informa que cal “entrar a escena” en realitat, els actors/actrius s'aixecaran de la seva cadira, para començar a actuar amb el rol o personatge que ha de representar en cada història i en sortir “de l'escena” en realitat el que faran de nou serà asseure's i abandonar el seu personatge i adoptar una postura neutra com a espectador dins de l'obra.

Els canvis entre escena i escena aniran acompanyats d'una cançó o música alegre i sempre serà la mateixa. Seran efectuats per tots els actors/actrius (*depenent dels elements escenogràfics i atrezzo necessaris a cada història*) per tal de fer-ho d'una forma ràpida i àgil.

Escenografia:

Serà molt minimalista. Per a delimitar l'espai escènic (on passessin totes les accions de l'obra), es pot fer de dues formes: la primera, amb cinta adhesiva en el sòl marcarem un rectangle; també pot col·locar-se una catifa d'un color cridaner, com el vermell per exemple.

Per a facilitar la posada en escena, farem servir les mateixes cadires, en les quals les actrius estan assegudes, (fora de l'espai escènic que, com he comentant abans i que hem delimitat de qualsevol de les dues formes suggerides). Aquestes s'utilitzessin per al desenvolupament de les seves històries i ser transformades en: seients d'un tren, d'un avió o les cadires de la consulta del dentista. Una vegada finalitzada l'acció teatral, tornaran a ser col·locades a banda i banda de l'escena. Per a facilitar la posada en escena es faran servir un total de vuit cadires.

Davant del teló de fons, es col·locarà una taula, aquesta mateixa s'usarà per “En un pis de la ciutat”, serà la mateixa de “En un restaurant de disseny”. En el mateix teló de fons estaran col·locats: una taula petita “En un bar” o “En la Sala d'espera”. Un moblet que d'una banda serà un moble amb calaixos o el pedestal “A casa de les tietes” i “En un pis de la ciutat” i per l'altre també pintat o dibuixat, un gerro amb canyes de bambú: “En un restaurant de disseny”.

També davant del teló de fons instal·larem una taula (*pintada de negre per exemple*) on es col·locarà tot l'attrezzo de l'obra i al costat d'aquesta es col·locarà una caixa, també pintada de negre, per anar dipositant tot l'attrezzo, una vegada ja utilitzat.

Vestuari

La idea inicial a igual que l'escenografia, és que el vestuari sigui minimalista també.

Durant tota l'obra els actors/actrius portessin: Pantalons i samarreta en color negre, per exemple i només s'utilitzessin i sempre que es desitgi: Una bata blanca per a la història de: “En la sala d'espera” i un davantal blanc en la història: “En un pis de la ciutat”

Attrezzo

La idea inicial de l'autor és tornar al: teatre en estat pur. Si hem convertit les cadires en seients de tren o avió, una taula i dues cadires en un restaurant de disseny, etc. L'attrezzo, (*si es vol*) pot ser irreal. Es poden construir, amb cartró ploma, tots els objectes necessaris: Bosses, telèfons mòbils, paelles, gots, ampolla d'aigua, xips de verdures, gerros, etc.

Si necessiteu ajuda posar-vos en contacte amb mi: tente.ca2017@gmail.com i jo us enviaré fotos d'aquests elements de attrezzo construïts en aquest esmentant material.

**A Històries curtes en espais tancats, seran les interpretacions les tinguin més rellevància i importància, tornant a l'essència del teatre.*

V. Cañón

Presentació

(En pujar el teló, el públic es trobarà amb tots els actors i actrius de la companyia repartits per l'escena, alguns asseguts, altres dempeus, ocupant tot l'escenari d'una forma informal. Tots mirant al públic amb una actitud amable i propera)

DONA 1: *(Sospirant)* Ai, la vida!

DONA 2: Què podríem dir de la vida... de la nostra vida, *(Al públic)* de la seva vida.

DONA 3: Si miren enrere trobarien de tot. *(A algú del públic)* O no?

DONA 4: Bons i no tan bons moments.

DONA 5: Somriures.

DONA 2: Plors.

DONA 6: Dubtes.

DONA 1: Temors.

DONA 2: Situacions divertides.

DONA 3: Situacions incòmodes.

DONA 4: Moments alegres.

DONA 1: Moments tristos.

DONA 5: Sensació de plenitud total.

DONA 6: Sensació de frustració total.

DONA 1: Grans victòries.

DONA 4: Grans derrotes.

DONA 2: I també perquè no dir-ho...

TOTES LES DONES: Grans cagades.

DONA 1: Qui de vostès no ha viscut una situació d'aquelles en el qual no hagués volgut estar?

(Sonarà la marxa nupcial i els DONAS 1 i 3 s'aixequen i s'avancen)

DONA 3: Què visquin els nuvis!

LA RESTA DE DONES: Visca!

DONA 3: *(A la PERSONATGE 1)* Mare meva com va vestida aquesta senyora... No tindrà miralls a casa? Si sembla una...

DONA 1: *(Tallant a la PERSONATGE 3, molt ofesa)* És ma mare.

DONA 3: No, dic la “rechoncha” de la pamelà.

DONA 1: *(Encara més ofesa)* És ma germana.

DONA 3: *(Nerviosa)* Home... vist d'a prop van moníssimes, *(Intenta arreglar la seva ficada de pota i busca ajuda a la resta de PERSONATGES)* No? Visca els nuvis!

LA RESTA DE DONES: Visca!

(LES DONES 1 i 3 seuen)

DONA 2: O la típica situació... incòmoda.

(Les DONAS 6 i 2, s'aixequen i s'avancen a la resta)

DONA 2: *(A la DONA 6)* Perquè tu... quants anys tens?

DONA 6: Quants em dones?

DONA 2: *(Al públic)* Li treure 5 anyets i quedaré com un reina... 56.

DONA 6: *(Amb cara de fàstic)* 48.

DONA 2: “Tierra tragame”.

(Les DONES 2 i 6 tornen a seure)

DONA 6: *(Ofesa)* 48! Però si tothom diu que semblo una noieta de vint anys!

DONA 4 *(Aixecant-se)* També hi ha moments en els que penses.... amb la boca calladeta hagués estat més guapa i s'ha de tenir en compte que dius, a qui li dius o en quin moment ho dius.

(La DONA 4 i la DONA 1 s'aixequen)

DONA 4: Et veig una mica així com xof, no?

DONA 1: Es que estic passant uns dies mot dolents.

DONA 4: Escolta, perquè no vens aquest cap de setmana a casa i xarrem tranquil·les i...

DONA 5: *(Aixecant-se i acostant-se)* Heu dit cap de setmana?

DONA 4: No és que la...

DONA 5: Finde de chicas! M'apunto!

DONA 4: Veuràs resulta que...

DONA 5: Ostres hi podem fer una pijama party!

DONA 1: Saps que passa... que...

DONA 5 Quines ganes tenia! Escolta que us sembla si li dic també a la Marta i a la Rosa.

DONA 4: De veritat millor que no...

DONA 5 Jo me'n carrego de porta beguda! *(Cridant)* Iujju!!! Chicas al poder!!! Ens ho passarem pipa! *(Seu i agafa el seu mòbil)*

DONA 1: *(A la DONA 4)* Em sembla que amb algunes persones no es pot ser tan diplomàtica.

DONA 4: Ara qui li diu que no està convidada. *(Per la DONA 5)* I què faig, la mato?

DONA 5: *(Aixecant-se)* Acabo de crear un grup de whatsapp. Cap de setmana a ca la Dolors. *(Seu a la seva cadira)*

(La DONA 4 i DONA 1 miren a la DONA 5 mentre escriu)

DONA 1: Que sembli una accident.

(La DONA 1 i la DONA 4 xoquen les seves mans i seuen a les seves cadires)

DONA 1: *(Al públic)* Segur que més d'un de vostès podria explicar-nos una d'aquestes situacions.

DONA 3: Potser... vostè. *(Focus a algú del públic)*

DONA 2: O potser... vostè. *(Focus a algú del públic)*

DONA 5: O perquè no... vostès. *(Focus a diferents persones del públic).*

DONA 4: Anem a reviure alguns d'aquests "compromesos" moments.

DONA 2: Però no, tranquils, no tenen perquè patir.

***DONA 1:** *(Dirigint-se al tècnic de llums)* Si us plau. *(S'apaguen tots els focus del públic)*

DONA 3: Aquestes conegudes i potser viscudes situacions...

DONA 4: Podran veure-les.

DONA 6: I fins i tot reviure-les...

DONA 2: *(Tranquil·litzant al públic)* Damunt de l'escenari.

DONA 3: Senyores i senyors estan tots convidats a...

TOTES LES DONES: Històries curtes en espais tancats.

(Sonarà la música que marcaran els canvis d'històries i escenografies. Totes les actrius, assegudes, s'aixequen i col·loquen a banda i banda de l'escenari les seves cadires: tres al costat dret i tres al costat esquerra, a cada costat de l'escenari ja hi havia col·locada una cadira al costat dret i una altra a l'esquerra i sempre mirant al centre de l'escenari. Les DONES: 1,3 i 5 aniran a l'esquerra i les DONES: 4, 6 i 2 a la dreta, sempre vist des del públic. Les primeres actrius de la primera història, aniran a buscar els elements "bolso" i bossa que faran servir. La resta de dones s'asseuran cadascuna a una cadira i adopten una postura neutre)

** Frase optativa*

Al mercat

(Qui serà?)

DONA 1:

DONA 2:

(Dues dones es troben al mercat central)

DONA 1: *(Contenta)* Hola! Quant de temps!

DONA 2: *(Que no la ha conegut)* Oi! Sí! Molt. *(Al públic)* Qui deu ser?

DONA 1: També vens a aquest mercat?

DONA 2: A comprar peix, avui. *(Al públic)* És que no en sona ni la cara.

DONA 1: I què, treballant?

DONA 2: Sí, sí, tot el dia me'l passo treballant.

DONA 1: Doncs jo m'acabo de jubilar.

DONA 2: *(Al Públic)* Potser deu ser de la feina. *(A la DONA 1)* Quina alegria, que bé, oi?

DONA 1: Sí, ara m'he apuntat a tot... ioga, pintura, country... fins i tot a un curs de xinès... i com jo tinc pisos i locals per llogar... doncs... potser m'anirà bé. Tu ja ho saps els xinesos en deu minuts en munten un basar o t'acaben la Sagrada Família. *(riu)*

DONA 2: *(Al públic)* No... de la feina segur que no... Es que no en tinc ni idea de qui pot ser. Vaig a preguntar per la família a veure si puc treure alguna cosa. *(A la DONA 1)* I què tal la família?

DONA 1: Doncs mira fa poc que va marxar la meva mare a Benidorm. Te'n recordes d'ella, veritat?

DONA 2: *(A la DONA 1)* Sí, és clar! *(Al públic)* Ni idea!

DONA 1: Però... per la resta bé. Els nens, tots bé.

DONA 2: *(Fent-se la despistada)* Al final en vas tenir...

DONA 1: Dona! Tres; dos nens i una nena.

DONA 2: *(Al públic)* La pista no es que sigui molt explicativa... mare meva! De què la conec? *(No sap què dir)* I... ja ets àvia?

DONA 1: Naturalment! Tinc cinc nets! Què no et vaig donar cap bosseta de confits dels batejos?

DONA 2: No.

DONA 1: Doncs ara mateix quan arribi a casa em poso al "bolso" una bosseta de cada bateig i quan et torni a veure te les dono.

DONA 2: No cal dona. *(Al públic)* Res, que no sé com es diu i ara en aquestes alçades de la conversa, em fa vergonya preguntar-li el seu nom. Perquè ella m'ha conegut ... però jo... N.P.I.

DONA 1: I la teva mare.. Com es troba?

DONA 2: Va trampejant... *(Al públic i mig espantada)* O sigui que també deu conèixer ma mare!!!

DONA 1: Dona-li molts records. No t'oblidis de dir-li que m'has vist.

DONA 2: No, no me n'oblidaré, tranquil.la ... *(Al públic)* Què li dic a ma mare... records d'una senyora vestida... *(Descriuint al públic com és i com va vestida la DONA 1)* Oblidar-me'n diu! Com he d'oblidar aquest mal moment que estic passant.

DONA 1: I el teu marit... treballant?

DONA 2: Sí, sí, treballant.

DONA 1: Què es jubila aviat?

DONA 2: Encara li queden uns anyets.

DONA 1: Ah! Doncs que treballi que treballi.

DONA 2: *(Al públic)* Em sembla que em deu conèixer des de fa molt de temps.... i jo que no caic! Qui serà? *(A la DONA 1)* A veure si és la dona d'un company de feina del meu marit?

DONA 1: Quants anys té el teu marit?

DONA 2: Cinquanta-set. I el teu?

DONA 1: El meu ja va pels setanta-dos.

DONA 2: *(Al públic)* I mi que m'importa els anys del marit d'aquesta senyora... Mare meva, quines ganes tinc d'acabar aquesta conversa. Vaig a provar a veure si pel marit... Perdona... com es deia el teu marit que ara no em ve al cap.

DONA 1: Què ho dius de broma?

DONA 2: És que ara no...

DONA 1: Dona! (*Rient*) Que “pallassa” ets. Com t’agrada prendre’m el pèl!... (*La DONA 1 no deixa de donar copets a les espatlles de la DONA 2*).

DONA 2: (*Al públic*) Com torni a donar-me un cop... Li torno. (*La DONA 1 deixa de donar-li cops*) La punyetera que no deixar anar "prenda" i jo cada cop de més mala llet... Qui cony és aquesta dona? (*A la DONA 1*) Bé, marxo que tinc molta feina.

DONA 1: És clar dona.. (*Recordant*) Ah! No saps que la meva neboda s’ha separat i ara viu amb un hippy, un okupa, un “perro-flauta” com li diuen ara... Vaja, un viva la pepa!

DONA 2: (*Al públic*) Ara resulta que té una neboda. De quina neboda em deu parlar? Però si la mala pècora aquesta no ha deixat anar ni tan sols un nom... Quin lloro de dona!. (*A la DONA 1*) Bé, no serà la primera ni l’última parella que se separen.

DONA 1: (*Ofesa*) A la nostra família és la primera i confio que l’última. Potser a la teva se n’han separat molts... i et penses que tothom és igual....

DONA 2: (*Al públic*) Aquesta cacatua sap qui s’ha separat de la meva família... però quina xorrada estic dient... si en totes les famílies hi ha alguna parella separada... quina novetat. (*A la DONA 1, ja farta*) Me’n vaig... eh! Que vagi bé.

DONA 1: Molt bé nena, marxo... (*Recordant*) Molts records a la mare de part meva.

DONA 2: Sí, sí, ja li diré que t’he vist.

DONA 1: Adeu marxo... cuida’t una mica que t’he trobat molt desmillorada.

DONA 2: (*Al públic*) A sobre... ara m’insulta!

DONA 1: Adeu nena, records..

(Les dues dones se separen l’una de l’altra)

DONA 2: (*Al públic*) Res que no he pogut esbrinar qui és?

DONA 1: (*Al públic*) Qui serà? De què la conec?

(Les dues DONES es miren i continuen la seva sortida de l’escena amb un somriure fals. Una vegada acabada la seva història, deixaran la borsa i bossa en una taula instal·lada al costat del teló de fons i abandonaran el seu personatge per asseure’s en dues cadires com la resta d’ACTRIUS, tot això acompanyat de la música per a canvis d’escena)

Fosc

(Música per donar pas a una nova història)

A casa de les tietes

(La figura)

(Tietes)

GENOVEVA:

TERESINA:

(Neboda)

CAROLINA:

(Al centre de l'escena, es col·locà un moblet amb uns calaixos pintats on en teoria havia d'estar una figura no "massa bonica")

GENOVEVA: *(Entrant per l'esquerra)* Teresina, on vas amagar les estovalles de fil de la mare?

TERESINA: *(Entrant per la dreta)* Genoveva filla, al calaix de sota del moble del menjador... on sempre.

GENOVEVA: Doncs al calaix de sota no hi són.

TERESINA: Ah no?

GENOVEVA: No, estaven al del mig.

TERESINA: Filla, potser les vaig guardar sense adonar-me'n.

GENOVEVA: Saps perfectament que al primer calaix van els coberts, al segon les estovalles de diari i sota les de diumenge.

TERESINA: Mira que ets de quadriculada.

GENOVEVA: Ja hi tornem! Ara tenir una mica d'ordre és ser quadriculada.. Per tu tota la casa seria com cal seixanta!

TERESINA: No comencis, no comencis... que et conec..

GENOVEVA: És clar! Ara no es pot parlar..

TERESINA: Ah! Vols parlar clar, eh?

GENOVEVA: Doncs sí, parlem clar... Estàs plena de manies.

TERESINA: Per manies les teves...

GENOVEVA: No, les teves.

TERESINA: Les teves...

(Truquen a la porta)

TERESINA: Qui serà? *(Surt de l'escena)*

GENOVEVA: Si és correu comercial, no obris que després ens deixen la bústia tota plena de paperassa.

TERESINA: *(Entrant)* És la Carolina!

GENOVEVA: Quina Carolina?

TERESINA: La Carolina! El teva fillola!

GENOVEVA: Ai, quina alegria! L'has obert?

TERESINA: No ves, l'he deixada al carrer. Ja puja.

GENOVEVA: Quan de temps sense veure-la! Des que va venir de l'Àfrica...*(Mirant cap el moble situat al centre de l'escena)* Teresina!!

TERESINA: *(Espantada)* Què passa?

GENOVEVA: *(Assenyalant al moble)* La figura!

TERESINA: Quina figura?

GENOVEVA: La que estava sobre aquest moble. Aquella tan lletja que ens va portar!

TERESINA: És veritat! On és?

GENOVEVA: La vas guardar tu.

TERESINA: Jo?

GENOVEVA: Vas dir que era molt lletja i que espantaria les visites.

TERESINA: Això també ho vas dir tu.

GENOVEVA: Però, vas ser tu qui la va amagar.

TERESINA: No, que vas ser tu.

GENOVEVA: No, tu!

TERESINA: *(Espantada)* Genoveva! On la vam amagar?

(Truquen a la porta)

GENOVEVA: *(Espantada)* Ai! La nena!

TERESINA: Què fem? Com vegi que no tenim la seva figura s'enfadarà!

GENOVEVA: Fem una cosa, jo la vaig a buscar al quartet i tu l'entretens una mica, eh?

TERESINA: Vés, però dona't manya!

(La GENOVEVA surt de l'escena per l'esquerra)

TERESINA: Ja vinc nen. *(Surt de l'escena, per la dreta, per tornar a entrar segons després, entra acompanyada de la CAROLINA)*

TERESINA: Passa nena... Quina sorpresa!

CAROLINA: Perdona tieta, vaig al lavabo que ja no puc més. Tu m'entens, oi?

TERESINA: Vés nen vés. Ja saps on és. *(Assenyalant al fons dret)*

CAROLINA: De seguida torno. *(Surt de l'escena pel fons dret)*

GENOVEVA: *(Entrant per l'esquerra)* Teresina, mira ja l'he trobat!

TERESINA: Genoveva filla, què no veus que aquesta no és la figura?

GENOVEVA: Ah! No?

TERESINA: Però... què no veus que això té d'africà el que jo tinc de "miss mundo"?

GENOVEVA: Doncs ho tornaré a mirar. *(Surt per l'esquerra)*

TERESINA: Vés que ja estirat de la cadena!

CAROLINA: *(Entra a l'escena)* Mare meva quin descans, venia pixant-me tot el camí.

TERESINA: *(Se ha instal·lat davant del moble per tapar-lo)* Has fet molt bé fill, perquè això de pixar als lavabos dels bars no és massa higiènic... vés a saber quines malalties es poden agafar i... La filla de la Consol es va quedar embarassada per asseure en un wàter públic. Sort que es va casar amb el Josep Ramon i va donar-li els cognoms al nen.

CAROLINA: *(Incrèdula)* Sí... ja. *(Buscant)* I la tieta Genoveva, què no hi és?

TERESINA: Sí, està endreçant la seva habitació... Ui! parlant d'habitacions, què no has vist les reformes que hem fet a l'habitació on tu dormies de petita?

CAROLINA: Què heu fet?

TERESINA: L'hem pintada i.. *(Acompanyant a la CAROLINA al fons dret, per tal de distreure-la i que no vegi el moblet sense la figura i sense deixar de mirar a l'esquerra per tal que entri la seva germana portant-la)* Però vés a fer una ullada i ja veuràs que bonica que ha quedat. *(La CAROLINA surt de l'escena, pel fons dret)*

GENOVEVA: *(Entrant per l'esquerra i ensenyant una figura)* Ja la tinc!

TERESINA: GENOVEVA al final haurem d'anar a l'oculista... Però que no veus que aquesta tampoc és la figura de la nena.

GENOVEVA: Al quartet traster ja no hi queda res.

TERESINA: Doncs busca a l'armari de l'habitació de la mare.

GENOVEVA: Bona idea! *(Surt de l'escena per l'esquerra)*

(Pel fons dret entra la CAROLINA)

CAROLINA: Escolta tieta que jo ho he trobat tot igual.

TERESINA: *(Improvisant)* El color de les parets!

CAROLINA: Blau cel com sempre.

TERESINA: No! Aquest es diu "azul bella isla"... *(Exagerant)* I les cortines!

(Acompanya a la CAROLINA al fons dret per tal que pugui veure les cortines i buscant la manera de "tapar" el moblet on hauria d'estar la figura)

CAROLINA: Blaves, com sempre.

TERESINA: Sí, però les vam tenyir la setmana passada.

CAROLINA: Del mateix blau.

TERESINA: Sí, perquè a la tieta Genoveva sempre li ha agradat aquest color.

(La TERESINA va mirant cap l'esquerra i veu com entra la GENOVEVA amb un gerro a la mà, ràpidament va cap ella i li treu el gerro i surt de l'escena per l'esquerra. En aquest moment la CAROLINA mira cap l'esquerra i es troba amb la tieta GENOVEVA que també s'ha situat davant del moblet)

CAROLINA: Tieta!

(Es fan petons)

GENOVEVA: Què guapa estàs!

CAROLINA: Tu, que em mires amb bons ulls.

GENOVEVA: I com anem de nuvis?

CAROLINA: Amics molts, però nuvis... de moment passo.

GENOVEVA: Però, qui voldria ser núvia teva? Si et passes la vida viatjant! Que si Àfrica, que si Àsia.

CAROLINA: Queda molt món per veure padrina.

(Per l'esquerra entra la TERESINA)

TERESINA: Genoveva t'has deixat la porta oberta de la galeria.

GENOVEVA: Ah si?

(La TERESINA agafa del braç a la GENOVEVA i li parla fluix)

TERESINA: A l'habitació de la mare no hi he trobat res. Vés al traster a veure si la trobes. *(Parlant fort i sobreactuant)* Genoveva vés a veure si s'ha tancat la porta del lavabo petit... que com fan pudor les "canyeries", m'agrada que estigui oberta.

GENOVEVA: *(Sobreactuant)* Sí, ara vaig a fer una ullada. *(Surt pel fons dret)*

TERESINA: *(A la CAROLINA)* I tu nena, que et sembla si et preparo una tassa de xocolata com a tu t'agrada?

CAROLINA: Ummm xocolata.

TERESINA: En un moment la tindràs feta.

(Totes dues surten per l'esquerra)

(Pel fons dret entra la GENOVEVA a l'escena)

GENOVEVA: *(Parlant fluix)* Teresina... Teresina.

(Per l'esquerra entra la TERESINA)

TERESINA: *(Parlant a la CAROLINA, que és fora de l'escena)* Tu nena, vés remenant. *(A la seva germana)* No l'has trobat?

GENOVEVA: Al traster no hi ha cap figura.

TERESINA: Doncs, on l'hem guardat?

GENOVEVA: Està ha d'estar... però a on?

TERESINA: *(Que no escoltava a la seva germana)* I al bagul que tenim a l'habitació de convidats?

GENOVEVA: Bona idea, vaig a mirar-ho. *(Surt de l'escena per la dreta)*

(Per l'esquerra entra la CAROLINA)

CAROLINA: Ja està, el deixaré refredar una mica.

(La tieta s'ha col·locat davant del moble on hauria d'estar l'escultura)

TERESINA: Posarem una mica de nata per sobre i...

(La GENOVEVA, fa senyals a la seva germana perquè ja té la figura)

TERESINA: Nena, perquè no mires si la nata que tenim a la nevera, ha caducat... és que la meua vista ha perdut molt, saps.

CAROLINA: I tant! *(Surt de l'escena per l'esquerra)*

GENOVEVA: *(Entrant. A la seva germana)* Tenies raó, estava al bagul. *(La col·loca sobre un pedestal o moble)* Uf!

CAROLINA: *(Entrant)* No tieta, la nata està bé. *(Adonant-se de la posició de les tietes)* Què us passa?

(La GENOVEVA i la TERESINA donen un pas a cada costat perquè la CAROLINA pugui veure el seu regal)

TERESINA: Mira nena...

TERESINA i GENOVEVA: La figura.

GENOVEVA: La que ens vas portar d'Àfrica!

CAROLINA: Aquesta? Però si jo no us he portat aquesta figura, si sembla de plàstic.

GENOVEVA: *(Preocupada)* O sigui, que no és la que vas portar-nos?

CAROLINA: No! On teniu la que us vaig portar d'Etiòpia? No em digueu que la teniu amagada perquè no us va agradar?

TERESINA i GENOVEVA: No!!! I tant que ens va agradar!!

GENOVEVA: El que passa és... *(Pensant)* és... Que van venir els paletes i la vam guardar perquè, com és tan bonica... no ens la robessin, saps?

TERESINA: Sí, això... la tenim molt ben guardada.

CAROLINA: On?

GENOVEVA: Doncs... Doncs... *(Improvisant)* És que com que van tenir "goteres", perquè la veïna es veu que va discutir amb el seu marit i ell li va dir: *(Veu d'home)* Marxo de casa per no tornar mai més mala... *(A la seva neboda amb la seva veu)* Ja m'entens, oi? I ella es va prendre moltes pastilles per dormir i com que va omplir la banyera, es va dormir i... teníem tot el sostre!!!

CAROLINA: *(Per la veïna)* Pobra. Ja està millor?

GENOVEVA: Qui?

CAROLINA: La vostra veïna.

GENOVEVA: Ah sí, discussions de “recents” casats... Ja m’entens?

CAROLINA: Tieta m’agradaria veure l’escultura.

TERESINA: Tu tranquil·la que demà la posem al seu lloc.

CAROLINA: I no podria ser... avui?

TERESINA i GENOVEVA: *(Espantades)* Avui?

CAROLINA: Demà marxo cap a Sevilla.

(Moment de silenci)

TERESINA: *(Espantada)* Nena! La xocolata! Ja estarà a punt per menjar-se.

(Acompanya a la CAROLINA i la fa sortir per l’esquerra)

GENOVEVA: *(A la TERESINA)* Ara sí que l’hem fet bona... On serà la figura dels trons?

TERESINA: Tu i la teva mania de guardar-ho tot.

GENOVEVA: Tornem-hi! *(Al públic)* Mirin si era lletja aquesta figura, que l’Andrea, la veïna de sota, cada cop que la veia es posava a plorar, pobreta nena.

TERESINA: *(Al públic)* I no m’estranya perquè la figura és lletja de nassos.

GENOVEVA: *(Al públic)* Són d’aquelles andròmines que et regalen i no t’agraden gens.

TERESINA: *(Al públic)* Però l’has de tenir localitzada per si ve qui te la va regalar.

GENOVEVA: *(Al públic)* Segur que més d’un de vostès té a casa algun regalet d’aquests guardadets. A que sí? *(Espera resposta)* És clar... com tothom!

TERESINA: *(A la seva germana)* Fa tant de temps que la vam treure que ja no es recordem on la tenim.

GENOVEVA: *(A la seva germana)* Deixem-nos de romanços i vés a buscar-la... Vés al moble que tenim a la galeria a veure si tenim sort.

TERESINA: Vaig a mirar-ho, ara mateix. *(Surt per la dreta)*

CAROLINA: *(Entrant)* El deixaré refredar una mica, més, encara. *(Va cap la dret i la GENOVEVA l’atura i el col·loca perquè no miri cap la seva esquena)*

GENOVEVA: Carolina, nena i dius que la figura la vas portar d’Etiòpia?

CAROLINA: Tieta si arribessis a saber, el que em va costar trobar la tribu d'on vaig portar l'escultura!

GENOVEVA: *(Que no deixa de mirar cap la dreta, per veure a la seva germana portar l'escultura)* Ah si?

CAROLINA: Tres dies remant per un riu ple de caimans i després deu dies més caminat per la selva.

(La TERESINA li ensenya una figura a la GENOVEVA)

GENOVEVA: *(A la TERESINA)* No!

(La TERESINA torna a sortir de l'escena per la dreta)

CAROLINA: *(Estranyada per la reacció de la seva tieta)* No?

GENOVEVA: Que no em puc fer l'idea del que vas partir... dic.

CAROLINA: És una tribu que mai havia vist una persona blanca.

(La TERESINA li ensenya una nova figura a la GENOVEVA)

GENOVEVA: *(A la TERESINA)* No!

(La TERESINA torna a sortir de l'escena per la dreta)

CAROLINA: *(Estranyada per la reacció de la seva tieta)*No?

GENOVEVA: No, així que dius que mai havien vist cap persona blanca... Ni al Papa de Roma? *(CAROLINA diu que no amb el cap una mica fart)* Quina cosa... oi?

CAROLINA: Sí, tieta i el que em va costar convèncer al bruixot de la tribut que em vengués la seva deessa de la bellesa.

GENOVEVA: *(Amb cara d'espant)* Bellesa de... bonica?

CAROLINA: És clar, no la vau trobar bonica?

GENOVEVA: Bonica, no... *(Exagerant)* Preciosa.

(La TERESINA li ensenya una nova figura a la GENOVEVA)

GENOVEVA: *(A la TERESINA)* Sí!

CAROLINA: Sí, què?

GENOVEVA: Que mira si és bonica que la tenien tan ben guardada. Però mira aquí tenim aquesta preciositat.

TERESINA: *(Col·locant l'escultura a sobre del moblet o pedestal)* És una monada.

CAROLINA: Si no us agrada, m'ho dieu i jo...

GENOVEVA: Què dius! Si ens encanta!

TERESINA: És una meravella!

GENOVEVA: Quines formes!

TERESINA: Quin “estilàs”!

CAROLINA: Ho tenia clar... les meves tietes, sabran reconèixer una obra d'art.

TERESINA i GENOVEVA: I tant... ens encanta!

GENOVEVA: (*Donant-se importància*) Som unes dones molt cultes.

TERESINA: ¡Cultíssimes!

CAROLINA: Ho dieu de veritat?

TERESINA i GENOVEVA: I tant!

CAROLINA: (*Va cap a la seva bossa i treu una rèplica de l'escultura*). Doncs aquí us he portat la parella... (*La col·loca al costat de l'altra escultura*) Oi que són fascinants?

TERESINA i GENOVEVA: (*A punt de plorar. Mirant al públic*) Sí, fascinants.

Fosc

(Música per donar pas a una nova història)

Al bar

(El secret)

ELVIRA:

MERCÈ:

ÚRSULA:

- **Existeix un versió més llarga d'aquesta història a l'apartat de microteatro amb el títol "El secreto"**

(A l'escena es veu una taula d'un bar i tres cadires. L'ELVIRA, està asseguda i mira als costats com si busques alguna cosa o persona. Sobre la taula hi ha un refresc. Per l'altre costat entra la MERCÈ)

MERCÈ: *(Creuant l'escena)* Hola Elvira! Guaita! Com et va?

ELVIRA: Hola Mercè! *(Contenta)* Oi, sí! Quina coincidència! Com et va la vida?

MERCÈ: Anar fent.

ELVIRA: Sí, filla com tothom i en aquests temps que corren això vol dir que no ens podem queixar.

(La MERCÈ seu)

MERCÈ: Ja ho pots dir, ja... Què estàs sola?

ELVIRA: No, he quedat amb l'Úrsula.

MERCÈ: L'Úrsula! Quins records! Però... encara sou amigues?

ELVIRA: Bé, sí, quan jo em vaig separar vaig tornar a veure a les antigues amistats i l'Úrsula era molt amiga meva a l'institut, fins i tot va venir al meu casament i tot.

MERCÈ: Ostres, que bé! I com ella també està separada.

ELVIRA: Perdona Mercè, però l'Úrsula no s'ha separat.

MERCÈ: Ah! No? Estàs segura?

ELVIRA: I tant!

MERCÈ: Ah! jo pensava...

ELVIRA: Què pensaves?

MERCÈ: No res, no res...

ELVIRA: Mercè, tu saps alguna cosa que no em vols dir.

MERCÈ: Elvira, tu ets molt amiga de l'Úrsula... oi?

ELVIRA: Ja té he dit que si... encara que s'ha de tenir pebrots per suportar-la
perquè porta uns fums...

MERCÈ: Encara es dona tanta importància?

ELVIRA: Sí, filla. *(Al públic)* La nostra amiga Úrsula és d'aquelles persones que primer parla d'ella, després d'ella i al final et pregunta... *(amb veu de dona cursi)* I tu com estàs? Per després continuar parlar d'ella, un altre cop.

MERCÈ: Si tu l'expliques qualsevol cosa, a ella li ha passat una cosa més grossa encara.

ELVIRA: *(Al públic)* Tu tens una mica de mal de cap... ella té encefalitis crònica.

MERCÈ: *(Al públic)* Segur que mes d'un de vostès, coneix algú així. *(Pausa)* Sí o no?
(Les dues dones, esperen la resposta afirmativa del públic, riuen i tornen a seure a les cadires)

ELVIRA: *(A La MERCÈ)* Espera, no fugis d'estudi i explica'm això que saps de l'Úrsula.

MERCÈ: Amb la condició que no li diguis, eh?

ELVIRA: Està bé.

MERCÈ: No està bé, no. M'ho has de jurar.

ELVIRA: Està bé... t'ho juro.

MERCÈ: Resulta que jo estic inscrita en una plana web d'aquestes que serveix per trobar parella... ja m'entens?

ELVIRA: Encara estàs buscant el príncep blau?

MERCÈ: Ara, a aquestes alçades, m'és igual que sigui blau, verd o a ratlles, però encara busco l'home de la meva vida.

ELVIRA: I mentre busques... vas provant una mica... suposo?

MERCÈ: I tant! No has sentit a dir això de que per un trosset de xoriço t'has de quedar el porc sencer, doncs de moment... jo només... xoriço. *(Riu)*

ELVIRA: I tot això que té que a veure amb l'Úrsula?

MERCÈ: Doncs que l'altre dia buscant en aquesta plana... plaf! Em trobo una foto del seu marit allí!

ELVIRA: I com saps que és ell?

MERCÈ: Nena! Perquè, encara que no posa el seu nom de veritat, és L'Albert Mestre, el recordo de l'insti i continua igual d'interessant.

ELVIRA: *(A la MERCÈ)* O sigui que l'Úrsula presumint de marit i ell va lligant per internet.

MERCÈ: Buscant, buscant he vist que està a diferents planes d'aquestes de sortides i entrades i trios i... campis qui pugui i "si te he visto no me acuerdo" i...

ELVIRA: Em deixes de pedra.

MERCÈ: Es fa dir... Macho 27.

ELVIRA: Vint-i-set? Però, si ell en té més de quaranta.

MERCÈ: No siguis bleada.. No és l'edat, és la mida de... *(Assenyalant cap baix)*

ELVIRA: *(Bocabadada)* Vint-i-set?? Quin... *(Remarcant)* vint-i-set?

MERCÈ: Ja veus... res de... hombre romántico busca.. No nena, no... Macho 27 a tope!

ELVIRA: Ostres i ara què faig? Li dic a l'Úrsula o no li dic?

MERCÈ: Tu ets la seva amiga, a mi sempre em va deixar de costat per ser de classe mitja.

ELVIRA: Doncs encara continua igual.

MERCÈ: Xatejant em va explicar algunes cosetes molt interessants.

ELVIRA: Com quines?

MERCÈ: Resulta que te previs lliurar-se de... *(Veü que entra la ÚRSULA a escena)* Mira per allí ve. Jo me'n vaig... Ja t'ho faràs.

ELVIRA: Mercè, no siguis així... queda't amb mi.

MERCÈ: Li diràs?

ELVIRA: No ho crec, però... si és el cas, al menys voldria estar acompanyada.

MERCÈ: Està bé em quedaré una estoneta. Tinc ganes de reviure vells moments.

(Entra la ÚRSULA, caminat, per la dreta, com una model i presumint de tot el que porta a sobre. Les DONES 1 I 2 s'aixequen per saludar-la però la ÚRSULA només fa dos petons a la ELVIRA. La MERCÈ seu ignorada)

ÚRSULA: *(Molt exagerada)* Elvira, carinyo. Com estàs? Sento el retard, però filla com em costa aparcar el Lexus. Al final sempre acabo anant al pàrquing i no és pels diners que costa... però, filla a mi els pàrquings en fan molta por... i com a les pel·lícules sempre atraquen a les noies rosses i guapes... així com jo.

MERCÈ: *(A la ELVIRA fluixet)* Aquesta ha d'anar a revisar-se la vista, perquè.. *(Aixecant-se, a la ÚRSULA)* Sí, fan respecte, el pàrquings.

ÚRSULA: *(Per la MERCÈ molt sorpresa)* Però... si tu ets la Mercè Abelló... No m'ho diguis... Sí, aquella que venia a l'insti a la meva classe i que es seia al final de tot... Sí, que tenies tota la cara plena de grans i que a la mínima et posaves vermella per a res. Sí, que et deien que semblaves un "gusi-luz".

MERCÈ: La mateixa!

ÚRSULA: Nena, estàs igual!

ELVIRA: Igual, igual.. no. Ja no té grans.

MERCÈ: Ara només em poso vermella quan em posen de mala llet.

ÚRSULA: *(A la MERCÈ)* Quina monada. I escolta... et vas casar?

MERCÈ: No, encara estic soltera.

ÚRSULA: Doncs nena, t'has de casar, que ja tens una edat... No sé que esperes? No saps, que feliç es viu estant casada.

ELVIRA: Hi ha de tot.

ÚRSULA: *(Per la ELVIRA)* Ai "carinyo", tu perquè vas tenir molt mala sort, amb l'home que vas triar per marit... però jo... estic tan contenta.

MERCÈ: *(A la ELVIRA, fluixet)* Digues-li ara, a veure si deixa de presumir tant.

ELVIRA: *(A la MERCÈ, fluixet)* No goso dir-li.

ÚRSULA: Seiem.

(Seuen totes tres)

ÚRSULA: Vosaltres no sabeu què és arribar a casa i trobar-te un ram de flors amb una nota que hi diu: Carinyo, arribaré tard... tinc una reunió de treball.. no m'esperis desperta.. t'estimo. *(A les dones)* Oi, que és una monada?

MERCÈ: Deu ser una reunió fins altes hores de la nit, oi?

ELVIRA: *(Li dona un cop de peu per sota de la taula a la MERCÈ)* Sp PPP!

MERCÈ: *(Queixant-se)* Ai!

ELVIRA: Mercè, es que tu no saps que el marit de l'Úrsula és director de recursos humans de la seva empresa.

ÚRSULA: Pobre i molt dies després de la feina se'n va al gimnàs. Té un cos... i no és per presumir però, està molt ben do...

MERCÈ: Vint-i-set.

ÚRSULA: *(A la MERCÈ)* Com dius?

ELVIRA: *(Molt nerviosa)* Que ja deuen ser les cinc i vint-i-set. *(Mirant el seu rellotge per dissimular)*

MERCÈ: Úrsula el teu marit... tant treballar i tanta reunió nocturna deu arribar molt cansat, oi?

ÚRSULA: Pobre, a la feina l'exploten molt. Sort que jo soc una dona tan despresada i generosa.

MERCÈ: És clar com que és de recursos humans i ja saps com són algunes... "humanes".

ÚRSULA: Vosaltres perquè no heu tingut sort amb els homes. Tu Elvira, perquè el teu matrimoni no va durar gaire i tu Mercè com no has conviscut mai amb un home... O sí?

MERCÈ: No, visc sola.

ÚRSULA: *(Riu)* Són d'una altra galàxia, els homes.

MERCÈ: *(Mig burlant-se)* Sí, això he sentit a dir.

ÚRSULA: Però Elvira... si encara no t'he donat la notícia i la sorpresa que venia a dir-te. *(Mira a la Mercè)* Ho sento Mercè, però des de que l'Elvira s'ha quedat sola, hem tornat a reprendre la nostra vella amistat i és clar no pensava trobar-me amb tu. Però, ja que estàs aquí t'ho diré a tu també. Sereu les primeres en saber-ho.

ELVIRA: Filla ens tens molt intrigades... de què es tracta?

ÚRSULA: No ho endevinaríeu mai.

MERCÈ: *(A la ÚRSULA irònica)* El teu marit t'ha regalat un passatge per un creuer i com que ell no pot anar....

ÚRSULA: *(Petrificada)* Com... com... com... ho saps?

MERCÈ: És que jo entro a internet...

ELVIRA: *(Nerviosa, improvisant)* Perquè li agrada això de l'horòscop i diu que els escorpins faran un viatge... en creuer.. *(A la MERCÈ, molt espantada)* No?

MERCÈ: *(Irònica)* Sí, és per això... soc mig bruixa.

ÚRSULA: *(A la MERCÈ)* Carinyo, t'has de deixar de totes aquestes ximpleries de l'horòscop i buscar-te un bon home que sigui guapo i...

MERCÈ: *(A la ELVIRA, fluixet)* I que no digui mentides.

ELVIRA: *(Li torna a donar un cop de colze a la MERCÈ)*

MERCÈ: Ai!

ÚRSULA: *(Sospirant)* Ai! Quin greu que em sap que jo tingui un marit tan perfecte i vosaltres dues... res. *(Aixecant-se)* Vaig al lavabo... On és?

MERCÈ: Al fons a la dreta com a tot arreu... aquest bars de barri són tan poc originals...

ÚRSULA: De seguida torno i us ho acabo d'explicar... *(A la ELVIRA molt excitada)* Ja veuràs!

(La ÚRSULA surt d'escena per la dreta cap el lavabo)

ELVIRA: *(A la MERCÈ)* Però has vist com li agrada remarcar que ella està casada i nosaltres, no.

MERCÈ: I com diu que té està casada amb l'home perfecte.

ELVIRA: De veritat és el seu home... el Macho 27?

MERCÈ: Vols veure-ho ara mateix... *(Treu el mòbil)* Mira... entro a internet i ... aquí el tens.

ELVIRA: *(Mirant el mòbil de la MERCÈ)* És veritat... És ell! És... Macho 27 a tope! A veure amplia la foto. *(Sorpres)* Vint-i set! Vint-i set!!!

MERCÈ: Has vist? No hi ha dubte.

ELVIRA: Com em toqui molt el voraviu li penso dir.

MERCÈ: A veure si tens ovaris!

ÚRSULA: *(Entrant a l'escena i seu)* Aquest lavabos són horrorosos, no sé com la gent pot fer res allà dins. No tenen ni fil musical, ni la tapa amb calefacció. Quin espant! *(A la MERCÈ)* Però... Mercè per què no ens expliques res de tu..?

MERCÈ: Ho anava a fer quan ens has dit que el teu marit t'ha regalat un creuer.

ÚRSULA: Ai! Sí, sí! És veritat, que no us ho he acabat d'explicar... resulta que... com diu que estic molt estressada... i ell pobre no pot, doncs diu... que me'n vagi jo a Cancún.

MERCÈ: Apa!

ELVIRA: Sola?

ÚRSULA: No, aquí ve la sorpresa per a tu.... *(A la ELVIRA)* Vol que vagi amb una amiga meva. Oi que és un encant de marit? No me'l mereixo.

ELVIRA: És que jo... *(No sap com sortir-se'n)* Li has dit a la Joana?

ÚRSULA: No pot.

ELVIRA: I a la Laura?

ÚRSULA: No li va bé.

ELVIRA: I a la... la... Raquel?

ÚRSULA: Tampoc... cap d'elles pot i he pensat en tu. *(A la ELVIRA)*

ELVIRA: O sigui que soc l'última de la llista?

ÚRSULA: Nena, no t'ho prenguis així.

ELVIRA: *(Que no sap que dir)* Dona... És que jo tampoc puc, en aquestes dates.

ÚRSULA: *(A la ELVIRA)* Però si no t'he dit quan és.

ELVIRA: *(Espantada a la ÚRSULA)* Quan seria?

ÚRSULA: El mes que ve! Quina passada!

ELVIRA: *(Molt nerviosa)* És que...

MERCÈ: *(A la ÚRSULA)* No pot perquè m'ha d'acompanyar a una clínica perquè... *(improvisant)* perquè em vull posar més pit.

ÚRSULA: *(A la MERCÈ)* Sí, carinyo et vindrà bé un canvi perquè, entre nosaltres... fas pinta de solterona.

MERCÈ: Gràcies.

ÚRSULA: De res. *(A la ELVIRA)* Oh! Quina llàstima, haurien xalat tant les dues.

MERCÈ: *(A la ÚRSULA)* I quant de temps estaràs fora de casa?

ÚRSULA: Al menys quinze dies... Un viatge d'aquests costa un "pastón". *(Sospirant)* És tan perfecte. Vosaltres perquè no teniu ningú al costat i entenc, que en certa manera, em tingueu enveja... ho comprenc, perquè soc una dona compressiva, molt despresa, generosa i tant feliç i vosaltres dues en canvi... tant soles...

MERCÈ: *(Fluix a la ELVIRA)* Torna-hi.

ELVIRA: *(Fluix a la MERCÈ)* Penso que ja ha esgotat el moment de parlar d'ella.. per avui..

MERCÈ: *(Fluix a la ELVIRA)* Ho dubto.

ÚRSULA: Sí filles, cada dia dono gràcies a la natura de donar-me aquesta intel·ligència...

MERCÈ : *(A la ELVIRA, fluix)* Quina?

ÚRSULA: Aquest cos tant ben dotat i al meu cirurgia plàstic que l'ha millorat.

ELVIRA : *(A la MERCÈ, fluix)* Ja ho deia jo.

ÚRSULA: I també dono gràcies per ser tan i tan despresa i generosa.

MERCÈ: *(Fluix a la ELVIRA)* I torna!

ÚRSULA: El meu home només té ulls per a mi.

(La ELVIRA li tapa la boca a la MERCÈ que vol parlar)

ÚRSULA: Pobre, només pensa en treballar per guanyar diners i comprar-me regals.

MERCÈ: *(Al públic)* Sí, i unes fundes per les banyes...

(Les dones 1 i 2 riuen fluixet)

ÚRSULA: Entenc a la resta de dones que no puguin empassar-se queestic amb l'home més sexy i tot per a mi.

(Les DONES 1 i 2 es miren còmplices)

ÚRSULA: *(Mira el seu rellotge)* Ui! Què tard! Nenes marxo que tinc hora a la manicura. *(Aixecant-se)* Bé, marxo Elvira ens truquem. Mercè m'ha encantat trobar-te. *(Reganyant-les)* Espero que la propera trobada totes dues estigueu emparellades. Us desitjo que tingueu la mateixa sort que he tingut jo. Sabeu que us ho dic de tot cor... sóc així de despresa. Adéu maques. Un petonàs.. *(Llença dos petons a l'aire i surt de l'escena, per la dreta)*

ELVIRA: *(A la MERCÈ)* Treu el mòbil.

MERCÈ: No voldràs llençar-li el mòbil al cap?

ELVIRA: Busca la plana web aquesta que vull quedar amb Macho 27.

MERCÈ: Però... Elvira tu?

ELVIRA: Jo... avui i tu... quedaràs per demà.

MERCÈ: Però... i l'Úrsula?

ELVIRA: No ho has sentit.

MERCÈ I ELVIRA: *(Ridiculitzant a la DONA)* Ella és així de despresa i... *(Al públic)*
generosa.

Fosc

A la sala d'espera

(Visita al dentista)

DONA 1:

DONA 2:

INFERMERA:

- **Existeix un versió més llarga d'aquesta història a l'apartat de microteatro amb el títol "En la sala de espera"**

(En il·luminar-se l'escena trobarem una escenografia composta per dues cadires i una tauleta baixa. Comença l'acció amb la DONA1 passejant nerviosa per l'escena, sembla preocupada i no deixa de mirar cap a la dreta o l'entrada a consulta d'una dentista. En una cadira està la DONA2 que no deixa de mirar, sorpresa, a la DONA 1)

DONA 2: Por? Veritat?

DONA 1: *(Sense deixar de mirar cap a la dreta)* Perdó?

DONA 2: No dona, no ha de tenir tanta por. Si això és només una estoneta.

DONA 1: *(Seu en una cadira al costat de la DONA2)* No, però...

DONA 2: Calmi's... si ho entenc més del vostè es pensa... una estoneta... però... mare meva, quina estoneta més dolorosa.

DONA 1 : *(Sense deixar de mirar cap a la dreta i no prestant-li molta atenció a la DONA2)* El que em passa és...

DONA 2: A mi, ja m'han visitat molts i ara el meu cunyat, que tot ho sap, com a bon cunyat, m'ha parlat d'aquesta i em vaig dir... per què no?

DONA 1: *(És la primera vegada que mira a la DONA2)* La seva primera vegada?

DONA 2: Aquí, sí. *(Baixant el volum)* Es veu que no té molts pacients i ha baixat els preus.

DONA 1: Ah! No cobra tant com els altres?

DONA 2: No, com que no té molta clientela... doncs és més barateta.

DONA 1: *(Somriu a la DONA2 sense saber que dir i torna a mirar a la dreta molt pensativa i preocupada)*

DONA 2: Però no ha de tenir tanta por, dona... Jo només vinc a una revisió. *(Baixant el volum)* M'han dit que no és una gran professional i que no té bon tracte amb la gent.

DONA 1: *(Sorpresada)* Ah no?

DONA 2: Es veu que té un mal caràcter i molt mala llet!

DONA 1: *(Respira profundament)* Vés per on!

DONA 2: Ara que no m'estranya... perquè la pobre... si ella sabés...

DONA 1: *(Intrigada)* Què ha de saber?

DONA 2: *(Baixa el volum i es posa en "tafanera")* Que la tracten per una tòtila, una inútil vaja!

DONA 1: Qui?

DONA 2: Tot el gremi d'odontòlegs.

DONA 1: *(Intrigada)* I a vostè qui l'hi ha dit, coneix a molts?

DONA 2: Dona, uns quants.

DONA 1: I pensen que... *(Mirant a la dreta)* és una inoperant?

DONA 2: El que és una inútil ho sap tothom... menys aquí la senyora dentista, clar. *(Assenyalant cap a la dreta)* Resulta que un cosí de la meva dona, coneix al veí del germà del cunyat del porter del col·legi d'odontòlegs i estomatòlogues i es porten una conya cada vegada que va aquí... *(Assenyalant cap la dreta)* la joia de la corona. *(Assenyalant cap a la dreta)*

DONA 1: *(Assenyalant cap a la dreta fent referència a la dentista)* Així que aquesta pobre... no sap res.

DONA 2: Què ha de saber! I si s'arriba assabentar que també es foten del seu marit.

DONA 1: Què li passa al seu marit?

DONA 2: Que és més lleig que un pecat i a sobre molt "hortera", el pobre. No vegis la conya que es forma quan van als sopars! Es veu que això ha estat un matrimoni de conveniència. *(La DONA 1 està petrificada)* Sí, dona...com els dos no els casaven ni amb dot... doncs van fer un arranjament un "apanyo" i hala! Encara sort que no tenen fills perquè si hereten el "careto" del pare i la mala llet de la mare...

DONA 1: (*Assenyalant cap a la dreta fent referència a la dentista*) O sigui, que té mala llet... aquí la senyora...

DONA 2: (*Rotunda*) Diuen que molta. I a més, pobre, es veu que també com el marit no és molt agraciada, vaja, són tal per a qual.

DONA 1: (*Irònica*) Sembla ho té tot al seu favor. (*Intrigada*) Així que un matrimoni de conveniència... del que s'assabenta una en una sala d'espera.

DONA 2: Clar ell un conco i ella un “quarentona” lletja i de mal caràcter...

DONA 1: Ah clar... un “apanyo” com vostè diu.

DONA 2: Exacte! (*Petita pausa*) Jo ja estic desitjant entrar.

DONA 1: Però no li fa por anar al dentista, com tothom?

DONA 2: Clar que sí! (*Orgullosa*) És que jo tinc una pàgina web: Tòtiles de Catalunya .

DONA 1: Tòtiles de Catalunya?

DONA 2: (*Orgullosa*) Tu entres a la meva pàgina web i trobessis un llistat ... amb fotos i tot!! De bledes soleiades, faves, ximletes, pàmfiles, inútils... del nostre país i el millor és que les pobres viuen en la inòpia.

DONA 1: Ah! entenc... i per això està aquí?

DONA 2: Clar! És més fort la curiositat que tinc per posar-li cara al bledda aquesta, que la punxada de l'anestèsia. (*Assenyalant a la dreta*)

DONA 1: (*Reaccionant*) Ah, clar! Vostè no la coneix.

DONA 2: No... i vostè?

DONA 1: Una mica... però jo no la veig tan lletja, ni amb aquest mal caràcter.

DONA 2: Perquè vostè té cara de bona persona, que ho he vist de seguida. Però jo vull assegurar-me i per això estic aquí. (*Baixa el volum*) Escolti... de tot això vostè...“mutis”... eh?

DONA 1: Sí, sí, clar.

DONA 2: (*Orgullosa de si mateix*) Vull comprovar-ho amb els meus propis ulls.

DONA 1: O sigui, que vostè ve per curiositat, més que pel mal de queixal?

DONA 2: Doncs clar! Bé, més que per curiositat, vinc per negoci... per la meva pàgina web, sap. Si a mi no em dol res! *(Baixa el volum)* Porto el mòbil preparat i quan sigui a punt de punxar-me amb l'agulla... a més de gravar-la amb la càmera, la miraré fixament als ulls i pensaré en tot el que van dient d'ella en el col·legi d'odontòlegs... *(Riu)* i es veu que també té un ull mitjà guerxo i més gran que l'altre i que... a més té pèls a la barbeta i halitosis... vaja, no m'estranya que la seu espòs la vulgui tenir a un metre de distància en el llit. I quan ho pengi a la meva web... no vegis les visites que tindrè... em farà rica!
(Riu)

INFERMERA: *(Per la dreta, entra portant una bata blanca a la mà que li dóna. a la DONA1)* Doctora ja pot entrar, la seva consulta ja està llesta. *(Surt de l'escena, per la dreta)*

(la DONA1 es col·loca la bata i quan està punt de sortir de l'escena, per la dreta, es gira amb un somriure molt maliciós i es dirigeix a la DONA2)

DONA 1: Si és tan amable... *(Assenyalant la porta de la consulta)*

(La DONA2 mira al públic amb un gest de molta por)

Fosc

(Música per donar pas a una nova història)

A un pis de la ciutat

(Però... quedeu-vos a dinar)

DONA 1:

DONA 2:

DONA 3:

ÀVIA:

(L'escena estarà composta per una taula, quatre cadires i un moble o pedestal amb un gerro; es pot fer servir el mateix moblet de la història "A casa de les tietes". Truquen a la porta i la DONA 1 va a obrir la porta però primer mira per la mirilla)

DONA 1: Ostres! Les xafarderes del poble!

(La DONA 1 va ràpidament i es penja un collaret ben vistós i de cop i volta es transforma en una dona amb modals molt refinats)

DONA 1: Quina sorpresa!

DONA 2: És que hem vingut a fer un tomb per la ciutat.

DONA 3: De rebaixes!

DONA 2: I com hem passat per aquí baix, hem pensat... Per què no li fem una visita a l'Agustina? I mira aquí estem.

DONA 3: Com et trobes?

DONA 1: *(Exagerant)* Nosaltres aquí a la ciutat, ens va de meravella! No ens poden queixar. Vivim a tot confort!

DONA 3: Al poble anaven dient que el teu marit estava a punt de la "bancarrota"

DONA 1: Què dolenta és l'enveja! I com li agrada criticar a la gent del poble. El meu marit és... és... *(No sap com sortir-se)* a Brussel·les... coses del seu negoci.

DONA 3: Ai, mira què internacional!

DONA 1: *(Donant-se importància)* Heu vist!

DONA 3: Filla, sou cars de veure, com últimament no aneu molt pel poble.

DONA 1: *(Fent-se la "pija")* És que els "findes" els tenim "super" ocupats, quan no anem a la finca d'uns amics, anem a esquiar... vaja un "no parar".

DONA 2: I la mare?

DONA 1: Està al lavabo. *(Cridant fort i barroer)* Mare! *(S'adona que te visita i torna a cridar-lo d'una manera més cursi)* Mamà, tenim visita, surt.

DONA 2: Com està de salut la mare?

DONA 1: Igual, aquesta dona ens enterrarà a tots!

(Les DONES 2 i 3 riuen)

ÀVIA: *(Entrant, per la dreta)* Però qui ha vingut? Quina sorpresa! La Conxa i la Carmeta! Com esteu?

DONA 2: Molt bé.

DONA 3: Aquí a la capital... a les rebaixes.

ÀVIA: I els marits?

DONA 2: Ells s'han quedat al poble.

DONA 3: *(A la DONA 3)* Ja veurem que es faran per dinar. *(Riuen)*

ÀVIA: Parlant de dinar... Per què no us quedeu?

(La DONA 1 s'espanta molt i mira l'ÀVIA dissimulant perquè canviï d'opinió)

DONA 2: No, no volem molestar.

DONA 1: Dones, vosaltres no molesteu. *(Mira a l'ÀVIA matant-la amb la mirada)*

ÀVIA: Per un cop que ve gent del poble a fer-nos una visita.

DONA 1: *(A les dones 2 i 3)* Sabeu que passa... *(improvisant)* Avui li he donat festa a la minyona i ...

ÀVIA: *(A la DONA 1)* Quina minyona?

(La DONA 1 li dóna un cop de colze a l'ÀVIA perquè calli de cop)

DONA 2: *(Incòmoda perquè no volen quedar-se ni ella ni la DONA 3)* Sabeu què... ja vindrem un altre dia amb més temps.

DONA 1: Això... ja quedarem, *(A les DONES 2 i 3)* Què us sembla?

DONES 2 i 3: *(Contentes)* Doncs... sí, un altre dia...

DONA 1: Apa! Adéu maques...

DONES 2 i 3: Adeu... ja vindrem.

ÀVIA: *(Cridant)* No! *(Les dones 1, 2 i 3 queden aturades en sentir a l'ÀVIA)* Això ho dieu i després no vindreu. *(A la DONA 1)* Filla que tenim per dinar?

DONA 1: *(Que no sap què dir i per fer-se la "ricachona" davant de la visita i mirant a l'ÀVIA perquè no torni a ficar la pota)* Doncs la minyona em sembla que em va deixar una mica de fideuà.

ÀVIA: Doncs no em parlem més... posa dos plats més a la taula.

DONA 2: *(Que volen marxar)* Ui! No de veritat... si ens quedem a dinar... no tindrem temps d'anar de botigues.

ÀVIA: Fins las deu que tanquen... teniu temps per tot.

DONA 3: *(Que volen marxar)* És que no volem molestar.

DONA 1: *(Falsament simpàtica. Mira a l'ÀVIA de reüll. A la DONA 2)* Què no molesteu, dona! *(Sortint, per la dreta)* Vaig a preparar el dinar.

ÀVIA: El meu marit sempre em diu, que hem de cuidar les amistats.

DONA 2: *(Mirant a la DONA 3)* Ja... però el seu espòs ja fa temps que no està entre nosaltres. *(La DONA 2 fa un gest a la DONA 3 que l'ÀVIA ho hi toca molt)*

ÀVIA: No! Ell està aquí... amb nosaltres. Vaig a veure si li puc donar un cop de mà a la nena. *(Surt per la dreta)*

DONA 3: *(Renyant a la DONA 2)* Ja et deia jo que no havíem de passar a saludar... *(Al públic)* Apa! Per quedar bé, ara ens hem de dinar aquí a la força.

DONA 2: *(Al públic)* Han vist vostès... no ens han deixat cap opció, eh? *(A la DONA 3)* Tinc una idea, dinem ràpides i marxem amb qualsevol excusa.

DONA 3: *(A la DONA 2)* Escolta la iaia pobreta no hi toca... mira que dir que el seu marit està aquí, encara.

DONA 2: Ai, calla! que em fa un...

(A l'altre costat de l'escena entren la DONA 1 i l'ÀVIA)

DONA 1: *(Renyant-la)* Però... mare per què els hi has dit que es quedin a dinar? Per quedar bé amb una vegada ni ha prou. Però tu dos o tres... i vinga insistir. Si no tenim res per menjar.

ÀVIA: Fiques més fideus i ja està.

DONA 1: Però... si no tenim fideuà... si tenim bledes.

ÀVIA: Doncs bledes per totes.

DONA 1: Sí, això! i que tornin al poble dient que les hem donat unes simples bledes per dinar... Ja estic veient a l'Assumpció (*Canviant la veu*) Unes bledes! Ja us dic jo que l'Agustina mata a la seva mare de gana i després ve al poble presumint de tot. (*Torna la seva veu*) Això ni pensar-ho! (*A la seva mare*) Mare, oi que no passem gana en aquesta casa?

ÀVIA: (*Dient no, volen dir sí*) Doncs...

DONA 1: Si en aquesta casa sobra el menjar... una altra cosa no... però menjar!

ÀVIA: (*No massa convençuda*) Si tu ho dius... I què fem?

DONA 1: Calla que faré el caldo amb pastilles d'avecrem i ja veuràs.

ÀVIA: Però... si només les tenim de pollastre.

DONA 1: Li poso unes sardines que tinc congelades i tinc unes llaunes del cistell de Nadal de musclos...

ÀVIA: (*Espantada*) Però si ja deuen estar caducades!

DONA 1: És igual, mare! Ja veuràs que bo que sortirà. Hala! Anem a fer la fideuà dels trons. I amb gambes i escamarlans i tot.

ÀVIA: Si no en tenim!

DONA 1: Doncs les pinto amb retolador al plat! He dit que dinarem fideuà i fideuà dinarem!

(*A l'altre costat de l'escena*)

DONA 3: Però, qui ens manaria passar a saludar-les. Com comencin a preguntar per mig poble no sortim d'aquí en tota la tarda.

DONA 2: Calla que tinc una idea. (*Treu un mòbil i fa veure que parla amb algú*) Com? Sí, ara anem!

DONA 1: (*Apropant-se a les DONES 2 i 3 junt amb l'ÀVIA*) Què passa alguna cosa?

DONA 2: M'acaba de trucar el meu marit... que hem de marxar... ja al poble, que...

ÀVIA: Què graciosa!

DONES 2 - 3: Graciosa?

ÀVIA: En aquest edifici no tenim cobertura pels mòbils com no paguen. Som-hi, a taula... ja ho diuen a la taula i al llit... al primer crit.

(Les DONES 2 i 3 es miren sense creure que l'ÀVIA sàpiga de cobertures ni de mòbils i sense moltes ganes van a seure, mirant còmplices al públic. La DONA 1 farà que para la taula)

DONA 3: Us donem un cop de mà?

DONA 1: No! Avui sou les convidades.

ÀVIA: Filla, vaig a buscar els coberts de plata. *(Vol sortir de l'escena)*

DONA 1: *(Que mira a la seva mare perquè no en tenen. Fa un gest perquè li segueixi la beta)* Vols dir mare... és que... és que... elles són de confiança. *(A les DONES 2 i 3)* Oi què sí?

DONA 2: Per nosaltres... no patiu.

DONA 3: Nosaltres amb qualsevol cosa ja ens apanyem.

DONA 1: *(A l'ÀVIA sense que la resta de DONES estiguin al cas)* Mare no se'n recorda que els coberts els vam empenyorar l'any passat, per pagar l'averia del Mercedes.

ÀVIA: I la cristalleria també?

DONA 1: *(A l'ÀVIA parlant-li fluix)* Sí, també! No voldràs que anem al poble sense el Mercedes... això de cap manera! Mare, no fiqui més la pota, si us plau. *(L'ÀVIA surt de l'escena, per la dreta. A les Dones 2 i 3)* Vaig a buscar el dinar.

ÀVIA: *(Entrant amb un plat de bledes)* Mireu unes bledes d'entrant. *(La DONA 1 li treu el plat de bledes)*

DONA 1: He dit que res de bledes.

ÀVIA: És que no tenim amanida.

DONA 1: *(Enèrgica)* Mare, segueix a la taula i dona'ls-hi conversa, les entreté una mica i així no s'adonaran que no hi ha res de primer plat. *(Surt, per la dreta)*

ÀVIA: *(Seu a taula)* Què no m'expliqueu res del poble? Qui s'ha casat? Qui s'ha mort?

DONA 2: No, tothom està bé.

ÀVIA: El meu marit diu que té ganes de tornar al poble.

DONES 2 i 3: *(Seguint-li la beta)* Sí, és clar.

ÀVIA: El meu marit em fa molta companyia.

DONES 2 i 3: *(Seguint-li la beta)* Sí, és clar.

DONA 2: (*l'ÀVIA, xafardera*) Escolta Dolors... m'ha dit la teva filla que el teu gendre està a Brussel·les de viatge de negocis!

DONA 3: Mare meva quan ho expliqui al bar de cal Pepito!*

ÀVIA: El meu gendre... a on dius que està?

DONA 3: A Brussel·les.

ÀVIA: El meu gendre l'únic que coneix de Brussel·les són les cols.

(Les DONES 2 i 3 es miren còmplices)

DONA 1: (*Entrant amb una paella*) Aquí tenim la millor fideuà del món.

ÀVIA: (*Buscant dins la paella*) Nena i les gambes?

(La DONA 1 li dóna un cop de peu a l'ÀVIA perquè calli)

ÀVIA: Ai, quin mal!

DONA 2: Què li passa?

DONA 1: La circulació... oi que si mare?

ÀVIA: (*A les DONES 2 i 3*) Sí, es que de seguida em surten "cardenals"... aviat amb tants cardenals, semblaré el Vaticà.

(Les DONES 2 i 3 riuen de l'acudit que ha dit l'ÀVIA)

DONA 2: (*Per l'ÀVIA*) Quines coses tens!

(La DONA 1 no ha parat d'omplir els plats i un cop ha acabat seu)

DONA 1: (*Enèrgica*) Bon profit.

DONES 2 , 3 i ÀVIA: Bon profit.

(Tots mengen a la vegada i tots en tastar el menjar, tan horrorós, que ha preparat la DONA 1 retiren la forquilla de la boca amb fàstic)

DONA 2: (*Cara de fàstic*) Ui! Que bo!

DONA 3: (*Cara de fàstic*) Com es nota que el peix és fresc d'avui.

DONA 1: Què el trobeu una mica fort?

DONES 2 i 3: (*Cara de fàstic*) No!!! Està boníssim!!!

* (*Es pot anomenar el nom d'un bar molt conegut del poble o ciutat al representar l'obra*)

DONA 1: A mi el metge m'ha trobat àcid úric i no puc menjar marisc.

(Les Dones 2 i 3 miren el plat buscant el marisc)

DONES 2 i 3: *(Buscant al plat)* Quin marisc?

DONA 1: Però vosaltres, mengeu... mengeu.

ÀVIA: *(Que no vol menjar més)* Ui! Nena potser està una mica salat per mi... Vaig a buscar la pastilla.

DONA 1: Ja hi vaig jo, mare.

ÀVIA: No! Tu queda't aquí, que de pas aniré al lavabo. *(Surt per la dreta)*

DONA 1: Bé, no heu explicat res del poble... hi hagut cap...

DONA 2: *(Tallant)* No filla, ni batejos, ni casaments, ni morts... tot igual.

DONA 1: Però... mengeu que si no deixem de parlar, es refredarà.

DONA 3: Escolta Agustina... Què em podries portar un got d'aigua?

DONA 1: Ui! Que pàmfila sóc... si amb les preses, no he posat res per a beure. Com es nota queestic acostumada a que m'ho faci la minyona. *(Surt per la dreta)*

(Les DONES 2 i 3 treuen la llengua per mostrar el fàstic)

DONA 2: Quin fàstic!

DONA 3: Això té gust de peix podrit.

DONA 2: Doncs hem d'acabar-nos tot el que hi ha al plat.

DONA 3: A veure si l'Agustina, anirà dient pel poble que li hem menyspreat el seu menjar. No vull pensar els comentaris al sortir de missa. *(Imitant a la DONA 1)* És clar com son tan "catetes" no van apreciar el dinar tan sofisticat que els vaig preparat.

DONA 2: Ja em diràs què fem?

DONA 3: *(Fa el gest d'aixecar-se)* El llancem al wàter.

DONA 2: *(Aturant a la DONA 3)* No, està la iaia!

DONA 3: Només d'olorar-lo em vénen arcades!

DONA 2: *(Veu el gerro)* Tinc una idea. *(A la DONA 3)* Tu vigila per si vénen.

(La DONA 3 va a vigilar i la DONA 2 buida els plats dintre del gerro que hi ha a un moble o pedestal)

DONA 3: *(Per la DONA 1)* Què torna!

DONA 2: Ja està! *(Seuen totes dues a taula)*

DONA 1: *(Porta una ampolla i dos gots d'aigua)* Aquí teniu.

(Les DONES 2 i 3, es buiden els gots de seguida)

DONA 2: *(A la DONA 1 amb cara de fàstic)* Què és de l'aixeta?

DONA 3: *(Tampoc li ha agradat el gust de l'aigua)* Té molt gust de clor.

DONA 1: No! És "Solan de cabras". *(Remarcant)* És que aquesta marca no la teniu al poble... És caríssima! *(Vol tornar a omplir el got)* Què en voleu més?

DONES 2 i 3: *(Enèrgiques tapen amb la mà el seu got)* No!

ÀVIA: *(Entrant. A la DONA 1)* Filla què hi ha per a postres?

(La DONA 1 nerviosa vol matar a l'àvia amb la mirada)

DONA 1: *(Nerviosa, improvisa)* Mamà saps perfectament que la fruita havent dinat engreixa molt... No voldràs que a les nostres paisanes no els càpiga la roba d'estiu... *(Riu nerviosa. A les DONES 2 i 3)* És que els avis no pensen que cal cuidar la línia... Veritat?

DONES 2 i 3: *(Amb somriure falç)* Veritat, veritat.

ÀVIA: M'he mirat la pressió i la tinc molt alta... millor que no mengi res. Vaig a treure al meu Mateu al solet. *(Va cap el gerro i l'agafa. A les DONES 2 i 3)* Heu vist com el meu marit encara està amb nosaltres?

DONES 2 i 3: *(Estan petrificades)* Les cendres del marit!!

DONA 1: *(A les dones 2 i 3)* Ara li ha donat per dir que al meu pare, que en pau descansi, li agrada prendre el sol i obre l'urna aquesta durant una estona... coses de la gent gran.

ÀVIA: Ara torno... *(A l'urna)* Sí, Mateu de seguida t'obro la tapa... *(Comença a sortir, molt lentament, per la dreta)*

DONA 3: *(Molt espantada. A la DONA 2)* Hauríem d'anar tirant.

DONA 2: *(També molt espantada)* Sí, sí... hem de marxar.

DONA 1: *(Mirant el plat de les DONES 2 i 3)* Ui! Però si teniu el plat buit!

DONES 2 i 3: *(Sense deixar de mirar a l'ÀVIA com surt amb l'urna)* No... *(Aixecant-se)* si ja... marxem.

DONA 1: No res! No vull que aneu dient al poble que a casa meva heu patit gana...
(Torna a omplir el plat de les DONES 2 i 3) Mare meva... com és la gent del poble. L'altre dia va i em diu la meva minyona...

(La DONA 1 no deixa de parlar del seu poder adquisitiu. Les DONES 2 i 3 miren al públic amb cara de fàstic)

Fosc

(Música per donar pas a una nova història)

Al tren

(Vegetarianes o...)

DONA 1:

DONA 2:

DONA 3:

DONA 4:

DONA 5:

(A l'escena quatre "seients de tren" dos a cada costat i un passadís al mig. S'escoltaran els efectes sonors de megafonia d'una estació de trens. Tres DONES entren a l'escena, per l'esquerra, es treuen la rebeca o americana i seuen al seients de la dreta. La DONA 1, no seu i amb el mòbil a la mà va marcant un número pel "passadís" del tren)

DONA 1: Que estrany, si vam quedar aquí.

DONA 2: A qui esperes?

DONA 1: Una amiga meva i la seva parella que també m'han dit que viatjarien en aquest tren.

DONA 3: *(Estranyada)* I el seu home també fa patchwork?

DONA 1: No... la seva parella, és una altra dona... Ja m'enteneu.

DONA 2: *(Fent-se creus)* Mare meva són... d'aquelles!

DONA 1: No us importa, oi?

DONA 3: No filla... però... no sabia que tenies aquest tipus d'amistats!

DONA 2: *(Senyant-se)* Mare de Déu dels set dolors!

DONA 1: *(Parlant pel mòbil)* Nenes, on sou? *(Pausa)* Sí, ja estem al vagó, al... *(A la DONA 3)* Quin número de vagó és aquest?

DONA 3: El cinc.

DONA 1: *(Al mòbil)* Som al vagó cinc.

DONA 2: Digues que els hi tenim reservats dos seients.

DONA 1: *(Marca i parla pel mòbil)* Escolta! *(Cridant)* Escolta... no us sento gens bé. Què ja heu pujat... Com? *(A les DONES 2 i 3)* Ara vénen, Ja veureu que són simpàtiques i molt agradables. *(Li truquen al mòbil)* Hola! Ostres Roger, quina alegria! Perdona, no et sento gaire bé... Vaig cap el fons a veure si et sento millor. *(A les DONES 2 i 3)* Ara vinc... Si vénen les meves amigues doneu-li conversa. Ara torno!

DONA 2: Vés dona, perquè tothom se n'està assabentant de la conversa, amb el teu germà... Vés.

(La DONA 1 es quedarà al "passadís del tren" al fons de l'escena i farà que parla amb el mòbil)

DONA 3: *(A la DONA 2)* Però... a qui se li acut convidar a dues... degenerades... *(Per la DONA 1)* Aquesta Cristina... com és! Hala! Que vingui tothom!

DONA 2: Jo pensava que aquest tipus de dones els agradaven més la fusteria o la mecànica o els grups feministes i coses més... *(No s'atreveix a parlar clar)* més...

DONA 3: Ja ha vist que de mica en mica van filtrant-se en altres... ambients!

(Las DONES 3 i 3 comencen senyant-se varies vegades i molt ràpidament)

DONA 2: I ara què els hi diem nosaltres a aquestes dues dones?

DONA 3: Millor parlar només el just.. així no ficarem la pota.

DONA 2: Tens raó. A més... no sé quin tipus de conversa es pot tenir amb dues dones ... les... lesbi... *(Vol parlar però no li surt la paraula)* Es que... fins i tot, em costa dir aquesta paraula.

DONA 3: Millor no dir-la *(Senyant-se. Les dues dones comencen a resar, amb el rosari i es quedaran adormides)*

(Entren, per l'esquerra, les DONES 4 i 5 al tren)

DONA 4: Uf! pels pèls que l'hem agafat, eh?

DONA 5: *(A la DONA 1)* Si us plau ens deixa passar?

DONA 1: *(A la DONA 5)* Perdonin vostès. *(S'aparta per deixar-les passar. Torna a parlar fort pel mòbil, aquest cop amb les seves dues amigues)*

DONA 4: Aquí hi ha dos seients lliures.

(Totes dues dones seuen als seients de l'esquerra)

DONA 1: *(Parlant pel mòbil)* Noies on sou? Va... que us tenim reservats dos seients... Com? Espera que es torna a tallar... Vaig a un altre vagó... *(Surt de l'escena, per la dreta)*

DONA 5: Hem tingut sort... Tant de córrer pensant que el perdiem i... al final.

DONA 4: No acabo d'entendre perquè tots els congressos de Nutrició Vegetal s'han de fer a Barcelona. Com si a la nostra ciutat no se'n poguessin fer?

DONA 5: El nostre congrés és internacional i per tant vindrà gent de tota Europa i segur que el lloc on anem és més gran.

DONA 4: Doncs vull proposar que el proper congrés vegetarià, es faci a *Tarragona. Patrimoni de la Humanitat?

DONA 5: No és mala idea. Escolta tinc ganes de tastar els nous productes... M'han dit que s'han inventat unes hamburgueses de lleties, que són una meravella pel paladar.

DONA 4: No t'oblidis de comprar per la Carme.

DONA 5: *(Agafa el mòbil)* Vaig a enviar un missatge a la Marta perquè de pas reservi taula en aquell vegetarià tan bo de la plaça Urquinaona. *(Escriu el missatge)*

(El tren comença a moure)

(Les DONES 4 i 5 resten en silenci. La DONA 4 agafa una revista on es pot llegir a la portada: "Món Vegetarià" i la mira)

DONA 2: *(Es desperta i després d'observar la presència de les DONES 4 i 5, li dóna un cop de colze a la DONA 3)* Aquí les tenim.

DONA 3: *(Mirant de reüll a les dones 4 i 5)* Semblen normals.

DONA 2: És veritat! Les que surten a la tele tenen pinta de camioners... en canvi aquestes...

DONA 3: No te'n refiïs, segur que abans d'arribar a Barcelona entren al lavabo, es canvien i es posen roba d'homes i si no... al temps!

DONA 2: Què fem? Els hi diem alguna cosa?

DONA 3: Sí, però per quedar bé només... que no diguin que som unes mal educades.

DONA 2: *(A les dones 4 i 5)* Hola! Com us va?

DONA 4: *(Estranyada mira a la DONA 5. A la DONA 2)* Bé.

**Es pot canviar per la ciutat o poble on es representa l'obra.*

DONA 3: *(A les dones 4 i 5)* A Barcelona.. oi?

DONA 4: Sí... i vostès, també?

DONA 2: Sí, nosaltres també.

DONA 3: Em sembla que tindrem sort i ens farà un dia molt maco.

DONA 4: Sí, sembla que el temps ens acompanyarà.

(Silenci entre les quatre DONES. Les DONES 4 i 5 es miren estranyades per la conversa amb les dones 2 i 3)

DONA 2: Ja està.. ja hem complert.. ara quan vingui la Cristina que les hi doni conversa.. perquè el que és jo...

DONA 3: *(A les DONES 4 i 5)* Hola! Perdonin, tinc molta curiositat. Fa molt que ho són?

(Les DONES 4 i 5 es miren estranyades per la pregunta. La DONA 5 assenyala, dissimuladament, la portada de la revista de la DONA 4, que hi diu "Món vegetarià". La DONA 2 renya a la DONA 3 per la seva gosadia, alienes al que està passant amb les DONES 4 i 5)

DONA 4: *(En veu baixa a la DONA 5)* Què som... què?

DONA 5: *(En veu baixa a la DONA 4)* Vegetarianes.

DONA 4: *(A la DONA 5)* Ah! *(A les DONES 2 i 3)* Sí, ja fa molt!

DONA 2: *(A les DONES 4 i 5)* I van començar al mateix temps... juntes?

DONA 4: No, primer vaig començar jo i més tard la vaig convèncer i ella també s'hi va afegir.

DONA 3: *(A la DONA 2 parlant fluix)* O sigui que la que porta els pantalons és la d'allà. *(Per la DONA 4)*

DONA 2: *(A les DONES 4 i 5)* Però... quan eren petites?

DONA 4: No, ens vam conèixer a la Universitat i des de les hores, fins ara.

DONA 5: A mi em va costar més fer el canvi. Perquè a mi també m'agradava... però, un cop ho vaig provar ja no he tornat. *(Riu)* És molt més sa!

DONES 2 i 3: *(Per elles, espantades)* I tant sa!

DONA 2: *(A les DONES 4 i 5)* I els seus pares... què en pensen?

DONA 4: Dona, els pares al començament, no ho volien acceptar... Però després quan han vist que estem la mar de bé, doncs ja no es preocupen.

DONA 5: Els meus els hi va costar més, sobretot quan vam deixar la ciutat per anar a viure al camp... més a prop de la natura...

DONA 2: *(A la DONA 3 parlant fluix)* Això! Al camp que hi ha més figues!

DONA 3: *(A la DONA 4)* I vostè quan va iniciar aquest canvi cap al... Qui li va dir?

DONA 4: Ah! La meva tieta, de petita, ja m'hi animava.. Com ella també ho era.

DONA 3: *(A la DONA 2. Espantada)* Vols dir que això es hereditari?

DONA 4: *(A les DONES 2 i 3)* Jo penso que la gent ho hauria de provar... al menys un cop a la vida.

(Les DONES 2 i 3 es tornen a senyar amb els dits)

DONES 2 i 3: *(Espantades)* Però... què diu!

DONA 5: Al menys un mes.

DONES 2 i 3: *(Espantades)* Un mes!

DONA 4: A més... està demostrat que la humanitat va cap aquesta tendència.

DONA 5: A Suècia... quasi tothom ho és.

DONA 3: A Suècia! Qui ho havia de dir!

DONA 2: *(A la DONA 3 parlant fluix)* No veus que són tots protestants. Ja saps on no hem d'anar de viatge.

DONA 3: Però... on deixen els homes?

DONA 5: Homes! Però, si també n'hi ha un bon grapat!

DONA 4: Que no és exclusiu de les dones... que els homes també ho són.

DONES 2 i 3: *(Espantades)* No si ja! Que mirem Tele 5.

(Les DONES 4 i 5 es miren estranyades)

DONA 4: A més, científicament està demostrat que no hem perdut res... Al contrari, hem guanyat en salut.

DONA 5: No pensin que nosaltres ho havíem provat, però...

DONA 4: Ara som més felices i això es nota.

DONA 5: Sí, més felices.

DONA 2: *(Amb doble sentit)* Però i la carn ?

DONA 4: La veritat que no la trobem a faltar.

DONA 3: *(A la DONA 2 parlant fluix)* És clar! Tenen el peix.

DONA 2: I vostès, tenen intenció de tenir fills.

DONA 4: Sí, perquè no.

DONA 2: I... també els guiaran cap aquest camí.

DONA 5: I tant!

(Les DONES 2 i 3 comencen a resar mirant al cel)

DONA 4: S'haurien d'animar a provar-ho.

(Les DONES 2 i 3 tornen a resar amb més fe)

DONA 2: *(Ofesa)* Hi ha coses que no cal provar-les.

DONA 5: Una sola vegada.

DONA 3: *(Pensant en veu alta)* Potser té raó... per una vegada.. *(A les DONES 4 i 5)*
I si ho tastes... Et canvia per sempre?

DONA 2: *(Que no dona crèdit per la pregunta de la DONA 3)* Però què dius?

DONA 4: *(A la DONA 3)* Aquest canvi millor fer-ho poc a poc.

DONA 3: *(Per ella)* Jo potser provaria.

DONA 2: *(Espantada)* Però... què dius!

DONA 5: És clar que sí! Vol començar ara mateix?

DONES 2 i 3: *(Molts espantades i mirant a els costats)* Aquí?

DONA 4: I tant! Ara mateix els ofereixo una coseta que porto a la bossa. *(Comença a regirar buscant alguna cosa dins de la bossa)*

DONA 2: *(A la DONA 3. Molt espantada)* Ai mare meva, què et vol oferir?

DONA 3: *(Fa gestos de ser un consolador)* Deu ser això que porta piles i serveix per...

DONA 2: Ai! calla quin fàstic!

DONA 4: *(Mirant dins la bossa)* Aquí el tinc!

(Les DONES 2 i 3 s'aixequen i surten de l'escena espantades. Quan són a punt de sortir de l'escena, pel "passadís del tren" es creuen amb la DONA 1 que ha entrat a l'escena)

DONA 1: On aneu?

DONA 2: Mare meva quin tipus d'amistats tens! Degenerades!

(Les DONES 2 i 3 surten de l'escena)

DONA 1: Però... *(Buscant a les seves amigues)* Si les meves amigues... no hi són!
(Mira a les DONES 4 i 5 que no entenen res) Què els haurà passat?

DONA 5: No en tenim ni idea.. Nosaltres les volien oferir això... *(Treu de la bossa una bossa de chips de verdures)* Tingui. *(Li dóna a la DONA 1)*

DONA 1: Xips de verdures! Gràcies. *(Es queda dempeus. A les DONES 4 i 5)* Potser vam al congrés vegetarià de Barcelona?

DONA 5: Sí, i vostès?

DONA 1: No nosaltres a una fira de patchwork. Ja saben cosir trossos de tela.

DONES 4 i 5: Ah!

(Les DONES 4 i 5 es miren estranyades entre elles i després miren al públic)

Fosc

(Música per donar pas a una nova història)

A l'avió

(La passatgera del costat)

DONA 1:

DONA 2:

** Aquesta història es presta molt a la improvisació entre els dos personatges*

(A l'escena hi ha uns seients de passatgers d'avió. La DONA 1 ja està asseguda al seu lloc i llegeix un llibre. Pels fons ve la DONA 2 amb el bitllet a la mà mirant per tot arreu; pels seus gestos s'han d'entendre que és la primera vegada que hi ha pujat a una avió)

DONA 1: *(Al públic per la Dona 2)* Espero que no sigui la passatgera de... *(Mirant el seient buit del seu costat)* Aquest seient.

DONA 2: *(A la DONA 1)* Escolti és aquest el meu seient?

(La DONA 1 deixa de llegir per mirar el bitllet de la DONA 2)

DONA 1: *(Resignada)* Sí senyora, es aquest.

DONA 2: Moltes gràcies. *(Seu amb moltes dificultats per l'estretor dels seients de l'avió)*

DONA 1: *(Al públic amb cara de fàstic)* Sembla que sí era la passatgera d'aquest seient.

DONA 2: *(A la DONA 1)* Jo volia finestra però m'ha tocat passadís.

DONA 1: *(Falsament simpàtica)* Vaig estar més ràpida. Ja ho veu.

(Una breu pausa. La DONA 2 està molt nerviosa i això es farà molt evident i necessita parlar amb algú)

DONA 2: Sap què passa? És que és la primera vegada que pujo a un avió i estic molt nerviosa, sap?

DONA 1: Tranquil·la, no passa res.

DONA 2: Si ara ja estic cagada... imagini's quan això comenci a aixecar-se!

DONA 1: Tranquil·la jo agafo un avió cada setmana i no passarà res ja ho veurà.
(Torna a llegir)

DONA 2: I vol dir que no som massa gent? Vol dir que podrà volar amb tanta gent? I no parlem de les maletes! Perquè la meva pesa al menys 30 quilos!

DONA 1: Ja veurà com s'aixecarà amb tota normalitat. Ja ho veurà *(torna a llegir)*

(S'escolta el senyal per cordar-se els cinturons de seguretat)

(La DONA 1 es corda amb tota normalitat el seu cinturó de seguretat, però la DONA 2 farà tot tipus de filigranes per tal de cordar-se'l sense cap èxit)

DONA 2: Si us plau em pot cordar el cinturó que no en sé.

(La DONA 1 ja una mica fart li corda el cinturó a la DONA 2 en un gest ràpid)

DONA 2: Moltes gràcies.

(La DONA 1 torna a intentar llegir el seu llibre que la té molt enganxada, però la seva atenció no durarà gaire)

DONA 2: *(Espantada)* Escolti senyora... Aquella noia... què li passa? Perquè fa això amb els braços?

DONA 1: És l'hostessa i ens diu on estan les sortides d'emergències en cas d'accident.

DONA 2: *(Molt espantada)* Accident! Ai mare meva! Que ja sabia jo que cauria aquesta avió... Ai verge del set dolors!! Ai verge del Carme.. Ai..

DONA 1: *(Més farta)* Senyora l'avió no caurà... això ho fan a tots els avions abans d'enlairar-se... De veritat calmi's i calli una estoneta.

DONA 2: *(Ofesa)* Ai, "Bueno"... jo només...

(Moment de silenci de la DONA 2 que la DONA 1 aprofita per llegir plàcidament. Poc després s'escoltarà el so de l'avió enlairant-se, els dos passatgers faran la representació, desplaçant el seient de la seva cadira cap enrere. La DONA 2 agafa la mà de la seva companya, però li estreny tant que la DONA 1 no es pot lliurar d'aquest martiri. Poc després tots dos passatgers tornen a posar la seva cadira en la posició inicial i la DONA 2 deixa d'estrenyer la mà de la DONA 1. Durant tota aquesta escena sonarà el soroll d'una avió enlairant-se)

(S'escoltarà el senyal de deslligar-se els cinturons de seguretat. La DONA 1 ho fa en un gest ràpid però la DONA 2 torna a lluitar per deslligar-se el seu)

DONA 2: *(A la DONA 1)* Si us plau em pot deslligar... això.

(La DONA 1 en un gest ràpid deslliga el cinturó de la DONA 2)

DONA 2: Molt amable.

DONA 1: De res. *(Torna a intentar concentrar-se en la lectura)*

DONA 2: *(Què s'avorreix en silenci comença una conversa)* Vostè va de vacances?

DONA 1: No, motius professionals.

DONA 2: Jo vaig a veure a la meva germana. *(La DONA 1 continua fent força per concentrar-se en la lectura)* Sap, porto vint anys sense veure a la meva germana. Mare meva com passa el temps... vint anys... i sembla que va ser ahir.. quan... *(S'adona que la DONA 1 no la mira)* Senyora! Què li estic parlant.

(La DONA 1 resignada guarda el llibre i fa que li interessa molt la història que li està explicant la seva companya de vol)

DONA 2: La meva germana es diu Rosalia i Jo Conxita Margalef per servir-la a Déu i a vostè. Doncs resulta que vaig a... *(S'aixeca per mirar per la finestra que està al costat de la DONA 1)* Miri, miri, el mar... miri un "rio"... miri... miri, una "cordillera".. un "cabo"... un "golfo"... com quan era petita a l'escola... Vostè se'n recorda d'aquells mapes ?

DONA 1: *(Incomoda perquè té a sobre a la seva companya de viatge)* Sí, me'n recordo senyora i ara si és tan amable pot tornar al seu seient?

DONA 2: *(No li fa molt de cas)* Ai mira! Els núvols... és veritat sembla cotó fluix... què bonics...

DONA 1: *(Cridant)* Senyora! Si us plau!

DONA 2: "Bueno, bueno"... tampoc és per posar-se així! Vol canviar-me el seient?

DONA 1: No senyora, prefereixo finestreta.

DONA 2: *(Per ella, molt ofesa)* Quina mala llet, la senyora, tu!

(Moment de silenci per part de totes dues)

(La DONA 1 com veu que la DONA 2 està calladeta una estona, treu uns cascos per escoltar música i relaxar-se. La DONA 2 la mira i fa cara de que no li agrada això de no parlar amb la persona que tens al costat)

DONA 2: *(Li treu un dels cascos de l'orella)* Escolti, a veure si es quedarà adormit amb això posat.

DONA 1: No pateixi.

DONA 2: Escolti i vostè quan de temps estarà allà?

(Com la DONA 1 no li contesta, li treu de l'orella un dels cascos)

DONA 1: Senyora! Què fa?

DONA 2: És que he sentit a la tele que això li pot portar moltes malalties a l'oïda.. perquè aquesta escuma té molt bitxos.

DONA 1: (*Guarda el cascós. Impertinent*) Contenta?

DONA 2: (*Ofesa*) Jo ho feia per vostè, només...

DONA 1: (*Molt farta*) Ara senyora, vull dormir una mica... ja m'entenc, oi?

DONA 2: Sí, sí, perfectament.

(La DONA 1 es queda adormida i la DONA 2 la mira i com s'avorreix no deixa de mirar per tot arreu. Quan veu una cosa que la sorprèn molt i desperta a la DONA 1)

DONA 2: Escolti, escolti..

DONA 1: Què passa ara?

DONA 2: Què és això que ve per allà al fons?

DONA 1: (*Mirant*) Senyora és el "carrito" del menjar.

DONA 2: (*Sorpresa*) Podem menjar a l'avió?

DONA 1: (*Resignada*) Sí, senyora.

DONA 2: I podré menjar molt?

DONA 1: (*Resignada*) Sí, senyora.

DONA 2: I podré demanar vi?

DONA 1: (*Resignada*) Sí, senyora.

DONA 2: I una *Fanta naranja*?

DONA 1: (*Resignada*) Sí, senyora i de llimona si vol.

DONA 2: I... s'ha de pagar?

DONA 1: (*Resignada*) Sí, senyora. Vull dir no senyora, ja està pagat.

DONA 2: Mare meva... com penso posar-me. (*Nerviosa*) Però escolti estant trigant molt.

DONA 1: Tranquil·la que ningú es queda sense menjar.

DONA 2: Vol dir? Mira que aquella d'allà té pinta de menjar molt. (*Cridant. Per una passatgera imaginària que està menjant files més a davant*) Això... menja, menja... així tinguis cagarrines tot un mes.

DONA 1: *(Fent callar a la DONA 2)* Senyora calli, que la sentirà! Tranquil·la, que hi ha menjar per tothom... de veritat... i ara estigui una estoneta en silenci de una... pu.... vegada.

DONA 2: D'acord, d'acord... però voldria anar al lavabo abans de sopar.

DONA 1: Doncs vagi, vagi.

DONA 2: *(Espantada)* Noooo! I si “vuelca” l'avió... jo d'aquí no em moc fins que arribem.

DONA 1: Com vulgui i ara si em disculpa vull dormir una mica.

DONA 2: Què no soparà?

DONA 1: No gràcies. *(Tanca els ulls)*

DONA 2: I puc menjar-me el seu menjar?

DONA 1: Sí, senyora. *(Tanca els ulls)*

DONA 2: Doncs moltes gràcies.

DONA 1: De res. *(Tanca el ulls)*

DONA 2: I què ha demanat?

DONA 1: En aquesta companyia donen pasta o pollastre.

DONA 2: I no puc demanar les dues coses?

DONA 1: No senyora, ha de triar.

DONA 2: *(Com una nena petita)* Doncs jo vull provar-ho tot.

DONA 1: Miri senyora, com que jo no soparé.... demani les dues coses.

DONA 2: No soparà, de veritat?

DONA 1: Ja li he dit que nooooo!!!

DONA 2: Ni les postres?

DONA 1: *(Molt farta)* No senyora... ni les postres. No soparé.... m'ha entès ? No soparé.

DONA 2: Doncs com es posi malalta... ja se'n recordarà de mi... *(ofesa)* Aquesta gent tan moderna, que no vol menjar...

(La DONA 1 fa veure que dorm i la DONA 2 comença a remugar sola i poc a poc comença a quedar-se adormida. La DONA 1 obre els ulls i en trobar-se a la seva companya de viatge dormida completament, en silenci, treu el seu llibre i comença a llegir-lo amb molt d'interès. Poc després la DONA 2 deixa caure el seu cap sobre l'espatlles de la DONA 1, aquesta sense fer cap moviment bruscat, torna a posar a la DONA 2 recta al seu seient. Aquesta acció es repetirà dos o tres vegades fins que la DONA 2 es deixa caure, totalment adormida, sobre les cames de la DONA 1, que no dona crèdit d'aquesta situació i no sap què fer amb el seu llibre)

VEU EN OFF: Senyors passatgers en nom del comandant Martin els hi donem la benvinguda al vol 7712J amb destinació Buenos Aires. Els hi recordem que el vol té una durada de 14 hores. Tenim prevista l'arribada a les 22 hores, hora local. En nom de tota la tripulació...

(La cara de desesperació de la DONA 1 és evident, mentre la DONA 2 dorm plàcidament)

DONA 1: *(Plorant)* Noooooo!!

Fosc

(Música per donar pas a una nova història)

Al restaurant de disseny

(Portar a ma mare al restaurant... quina mala idea)

FILLA:

MARE:

CAMBRERA:

(A l'escena es col·locarà una taula rectangular, si pot ser i una cadira a cada banda; també el moblet que portarà dibuixat un gerro amb canyes de bambú. Per l'esquerra entren la MARE i la FILLA, aquesta ve molt emocionada perquè tenia moltes ganes de sopar en aquest restaurant de disseny, molt exclusiu. A la MARE no li acaba d'agradar aquest lloc i esperava un restaurant d'aquells de tota la vida, tipus "mesón" on es menja molta quantitat per poc preu)

FILLA: Mira mare què bonic!

MARE: Però aquí no estava el Mesón del Teófilo?

FILLA: Sí, però ara l'ha agafat el seu fill i es diu Cal Teo, i baixa el volum mare i no em deixis en ridícul, que et conec.

MARE: On són tots aquells pernils penjats, i els xoriços i tots els rests d'all per tot el sostre?

FILLA: Mare no siguis de poble, ara és minimalista.

MARE: Doncs si això és minimalista... Una taula, dues cadires, una catifa que té més merda que el pal d'un galliner.

FILLA: Mare és que ara es porten així... gastades, velles...

MARE: O sigui que joestic de moda per ser vella?

FILLA: Mare si us plau, baixa el volum.

MARE: *(Amb menyspreu)* I quantes herbes, oi?

FILLA: Bambú, mare és bambú.

MARE: Que sigui el que sigui, però això més que un restaurant sembla la sala d'espera d'un metge. *(Al públic)* Ara a no tenir diners per mobles li diuen minimalista... en el meu temps es deia misèria i companyia.

FILLA: Mare m'has promès que et comportaries.

MARE: A veure si et penses perquè vinc del poble no se comportar-me i que he baixat de la figuera per venir aquí a sopar!

CAMBRERA: *(Entrant, per la dreta amb un caminar molt altiva i inclús una mica repel·lent)* Si us plau tenien taula reservada?

FILLA: Sí, a nom de Rosa Codines.

CAMBRERA: Passin si us plau. *(Les fa seure en una taula. Retira la cadira a la MARE)*

MARE: *(Mirant a la CAMBRERA)* Que s'emporta la cadira?

CAMBRERA: No, senyora. *(La CAMBRERA col·loca la cadira a la MARE)* Ara mateix porto la carta. *(Surt d'escena, per la dreta)*

MARE: On està el Ramonet? Aquell que venia amb el "palillo" a la boca amb una camisa blanca amb més greix que.... I deia això de tinc truita de patates, de fetsols, tinc peus de porc, tinc una mandonguilles casolanes.

FILLA: Mare, el van jubilar.

MARE: Doncs aquesta sembla que vagi restreta; entre l'uniforme que sembla un soldat de la segona república i el pentinat que sembla que li ha llepat una vaca.

FILLA: Calla mare, que et sentirà.

MARE: Com no m'ha de sentir si no tenen ni la tele posada! *(Al Públic)* On s'ha vist un restaurant sense un bon partit de futbol a la tele o una corrida de toros!

CAMBRERA: *(Entra i deixa la carta i també deixa una tapa)* Gentilesa de la casa.

FILLA: Gràcies.

CAMBRERA: *(Torna a sortir)* Que vagi de gust.

MARE: *(Veure sortir a la CAMBRERA)* Si sembla que s'ha empassat el pal de la "fregona". *(Mira el plat)* Això què és?

FILLA: Un entrant regal de la casa.

MARE: Un entrant a on? Però si això m'entra just per tapar-me el forat de la dent!

FILLA: Ja ho sabia que no era bona idea de venir aquí.

MARE: Abans em portaven una bona tapa d'olives i ara, ens han posat dos pinyols... si semblen merda de conills, que cauen rodonetes!

FILLA: Baixa el volum! Saps el que m'ha costat trobat taula en aquest restaurant?

MARE: Poc, perquè només en tenen una.

FILLA: Per això mare... només atenen una taula cada nit.

CAMBRERA: (*Entrant*) Ja ho tenen decidit?

MARE: Triarà ella... és que a mi això dels "autodefinidos"... com que no...

FILLA: (*A la MARE*) Calla. De primer el número dos per a mi i el cinc per a ella i de segon... per ma mare un set i per a mi, un catorze.

MARE: Filla, que estàs fent la primitiva?

FILLA: Calla mare!

CAMBRERA: Per beure?

FILLA: (*Fent-se el interesant*) Quin ens aconselles?

Quin ens aconselles?

CAMBRERA: Doncs un "Vega Herrera" del 2007.

FILLA: Perfecte.

MARE: (*A la FILLA*) I no és més baratet el vi de la casa?

FILLA: Aquí no tenen.

MARE: Porti'm una mica de La casera per posar-li al vi.

CAMBRERA: (*Ofesa*) Com diu senyora?

FILLA: No res... no res.

MARE: (*A la CAMBRERA*) Escolta maca li pots dir al Teófilet que surti que ell vull saludar.

CAMBRERA: Ho sento, però està al laboratori creant i no se'l pot molestar. (*Recull les cartes i surt*)

MARE: (*Espantada*) Laboratori? Ah, que m'has portat enganyada per fer-me l'analítica del colesterol?

FILLA: No mare, estem en un restaurant... superexclusiu.

MARE: I tant exclusiu.. com que només estem tu i jo *(Mirant al voltant)* I ara a qui critiquem, si no hi ha ningú.

CAMBRERA: *(Entrant, per la dreta, amb els plats. Per la MARE)* Aquí tenen, desconstrucció de lluç adobat a les fines herbes de l'Himàlaia sobre un llit d'enciam de Sibèria i tot amanit amb vinagre balsàmic de Mòdena. *(Pel FILLA)* Turmell de gallina negra de Polònia guarnit amb bolets confitats amb ceba caramel·litzada. Que vagi de gust. *(Surt, per la dreta)*

FILLA: *(Mirant la MARE que no deixa de mirar el plat)* Què passa mare?

MARE: Marrana! Porca!

FILLA: Baixa el volum! Però què estàs dient?

MARE: No va l'estirada aquesta, i m'ha portat un plat tot brut. *(Passant la forquilla)* Mira!

FILLA: Mare, això és una mica de vinagre de Mòdena, per guarnir el plat.

MARE: Serà per omplir-lo perquè no es vegi tan buit.

(La MARE resta en silenci sense deixar de mirar el plat)

FILLA: Mare, què busques?

MARE: El lluç que no el trobo.

FILLA: És això que està sota l'enciam.

MARE: Ah! Jo pensava que era un cuc de l'enciam se'ls havia caigut.

FILLA: Si us plau mare... menja i calla. *(La FILLA menjarà d'una forma molt cursi el turmell que ha demanat)*

MARE: *(Pel plat de la seva FILLA)* Escolta la gallina teva era polaca? *(La FILLA no diu res)* Serà que no tenim bones gallines a Catalunya i la meva filla demana... gallina polaca. *(La FILLA no diu res)* Mira que demanar només el turmell i on està la resta de la cuixa?

FILLA: *(Farta)* Ai mare! No siguis antiga, ara no es menja la cuixa!

MARE: Perdó, perdó.

CAMBRERA: *(Entra, per la dreta a retirar els plats buits)*

(Silenci incòmode entre la MARE i FILLA mentre la CAMBRERA retira el primer plat. Després surt de l'escena, per la dreta carregada amb els dos plats)

MARE: Estaquirot! Fastigosa... Mala Pecora! Es que no diu ni "mu"

FILLA: *(Nerviosa parla fluix)* Mare que et sentirà!

MARE: Clar, si estigués posada la tele.

FILLA: Què pesadeta amb la tele. Calla!

(Entra la CAMBRERA amb el segon plat)

CAMBRERA: *(Per la FILLA):* Escuma del Mar Bàltic amb aiguabarreig d'aigües de la Mar Negra i la Mar Càspia, amb aromes d'algues de la Costa da Morte. *(Per la MARE)* Extremitat d'animal campestre assaonat amb gelatines de fruits secs del Baix Camp i tòfona de Terol. *(Surt d'escena per la dreta)*

MARE: Mirant el plat... així que extremitat d'animal campestre... Això de tota la vida han estat "peus de porc". *(Al públic)* "Cuánta tonteria".

FILLA: Mare, baixa el volum si us plau, no siguis rústica!

MARE: I tu què has demanat, si no hi ha res al plat?

FILLA: Mare, això no es menja s'ensuma. *(Obre un potet i olora).* És com si mengessis...

MARE: *(Es tapa la boca)*

FILLA: Què fas?

MARE: A veure si respiro fort i em menjo mig plat teu.

FILLA: *(Farta de la seva MARE)* Mare, si us plau!

MARE: *(Cridant molt fort a la CAMBRERA)* Nena! cambrera... tu!

CAMBRERA: *(Entrant per la dreta)* Què volia la senyora?

MARE: Pots portar una mica de pa... per sucar el plat.

CAMBRERA: Sí senyora, tenim pa de moresc, pa de serradures de meló, pa d'algues del carib.. també pa de...

MARE: No, pa de pagès

CAMBRERA: *(Ofesa i espantada)* Pa de què?

MARE: Deixi-ho estar.

(La CAMBRERA surt d'escena, per la dreta)

MARE: *(Per la CAMBRERA)* Fastigosa, beneita, Fava tova.

FILLA: Mare, què dius?

MARE: És que filla, si no m'avorreixo.

FILLA: (*Cridant a la CAMBRERA, que entra, per la dreta i va cap la taula*) Si us plau el compte. A veure si marxem ràpid perquè la mare, sembla se que no es troba massa bé.

MARE: (*Sorpresa al públic*) Vaja i jo sense adonar-me.

CAMBRERA: De seguida. No voldran postres?

MARE: (*Irònica*) Nooooo... hem menjat tant que no ens passa ni un pèsol. Estic per anar al bany i descordar-me la faixa. (*Fa el gest*)

FILLA: (*Molt espantada*) Mamà!

CAMBRERA: Com vulguin.

(*La CAMBRERA surt de l'escena, per la dreta*)

FILLA: (*Espantat*) Mare què fas?

MARE: (*Que estava guardant-se un platet que hi havia a la taula a la bossa*) No hi posa casa Cal Teo... però em farà servei. Ja ho sé, ho posaré sota una torreta.

FILLA: (*Amenaçadora*) Deixa aquest platet, ara mateix, al seu lloc.

MARE: "Bueno" filla que només estava mirant si era de vidre o de plàstic.

CAMBRERA: (*Entra, per la dreta i li dona el compte a la FILLA*) Tingui.

(*La MARE aprofita el descuit de la seva FILLA per amagar-se el plat al "bolso"*)

FILLA: (*Mira l'import del compte. A la CAMBRERA*) Pagaré amb targeta.

CAMBRERA: Naturalment.

(*La CAMBRERA vol sortir de l'escena. Però la MARE l'atura*)

MARE: Escolti, senyoreta... què no ens oferirà un "xupito"?

CAMBRERA: (*Més repel·lent que mai*) Ho sento, però en la filosofia del nostre restaurant no entren els... (*Amb menyspreu*) "xupitos". (*Surt per la dreta*)

FILLA: Mare, per què demanes "xupitos" si a tu no t'agraden?

MARE: Filla! Per una cosa que ens porten gratis!

(*Entra, per la dreta, la CAMBRERA amb el datàfon*)

CAMBRERA: Tingui.

(La FILLA passa la targeta i marca el número pin al datàfon. La CAMBRERA treu el comprovant i el deixa sobre la taula i surt de l'escena. La MARE aprofita per veure quant ha costat el sopar)

MARE: Però nena, si amb això pot menjar mig poble tota una setmana!

FILLA: Mare, un dia és un dia.

CAMBRERA: *(Entra a escena, per la dreta)* Ha estat tot del seu gust?

FILLA: *(Fent-se l'interessant)* Doncs...

MARE: *(A la CAMBRERA)* Doncs no! Primer de tot... Vostè és una estirada! Després vull dir-li que no tenen ni música! Ni un trist calendari penjat a la paret i el que més m'empipa és que acabem de menjar, això sí... tot de disseny... tot molt bonic... però jo tinc gana! M'ha sentit? Gana! *(Aixecant-se)* Faci'm una abraçada, ben forta. *(Fent una forta abraçada a la CAMBRERA)*

CAMBRERA: *(Estranyada)* Però.. per què?

MARE: Perquè no em tornarà a veure mai més. *(Deixa d'abraçar-la i li dóna la volta i l'espitja perquè surti de l'escena, per la dreta)* Au! Ves a cagar a la via! *(Treu de la bossa una carmanyola)* Menys mal que una mare sempre va preparada. *(A la seva FILLA)* Què vols unes mandonguilles filla?

FILLA: *(Molt content)* Ai mare! Mandonguilles de les teves! Què bones!

MARE: *(Al públic)* On es posi el menjar d'una mare...

Fosc

(Música per donar pas a una nova història)

A l'avió

(La passatgera del costat)

(La tornada)

DONA 1:

DONA 2:

(Es veu a la mateixa DONA 2 del viatge d'anada, asseguda al seient de l'avió, aquest cop li ha tornat a tocat el seient del passadís. Està dormint plàcidament. Pel fons ve la DONA 1 buscant el seu seient, quan descobreix que és la mateixa passatgera del viatge d'anada intenta convèncer a l'hostessa perquè li canviï el lloc)

DONA 1: *(Parlant fluix a una hostessa imaginària)* Si us plau em pot canviar el lloc?
(Pausa) Ah! Que està l'avió ple. *(Mira al costats buscant a un altre viatger que li vulgui canviar el seient. Parlar fluixet)* Si us plau algú vol canviar-me el lloc?
(Pausa) Ningú? *(Desesperada)* Però... ningú?

(La DONA 1 no té més remei que passar al seu seient amb molta cura per no despertar a la DONA 2, per això farà tot tipus de divertides postures amb l'objectiu de no tocar-la. Ho farà quasi a càmera lenta. Aconseguirà a la fi arribar al seu seient i com està tan contenta se l'escaparà un gest de "victòria", que durarà un segon; després es quedarà "petrificada" per mirar a la seva companya de viatge, però aquesta està completament adormida. Feliç i relaxada comença a llegir un llibre)

(Sonarà l'avís de cordar-se el cinturó de seguretat i la DONA 1 es corda el seu cinturó de seguretat. Poc després li fa pena i li corda a la DONA 2 amb molta cura per no despertar-la)

(Poc després s'escoltarà el so de l'avió enlairant-se i les dues passatgeres faran la representació, desplaçant el seient de la seva cadira cap enrere. La DONA 1 està feliç perquè la DONA 2 no s'ha assabentat d'enlairament de l'avió i continua llegint el seu llibre)

(Soroll d'avís perquè la gent pugui descordar-se el cinturó de seguretat)

(La DONA 1 es treu el seu cinturó i comença a tenir remordiments i no sap si li ha de treure el cinturó a la DONA 2 o no. Torna a llegir, però pesa molt el remordiment i sense fer soroll, ni moviments estranys li treu el cinturó. Però en aquest moment la DONA 2 es desperta).

DONA 2: *(Molt contenta)* Però vostè un altre cop! Quina alegria! Quina coincidència!

DONA 1: *(Al públic, falsament simpàtic)* Sí, quina coincidència.

DONA 2: Ai! si tinc coses per explicar-li... Miri, resulta que quan vaig arribar, estaven a l'aeroport la meva germana i els seu cinc fills, tres noies i dos nois i ells van portar els seus fills... em sembla que entre tots en tenen vint! Ja veus a la meva germana amb vint nets i després vam anar a fer un "asado". Mare meva! quin munt de carn i després van venir els germans del meu cunyat que es diu Rodolfo i la seva dona que es diu Bibiana i vam venir els seus fills, el Diego i la Mechi i també estan casats amb la Mirta i amb el Marcelo... i després vam prendre "el mate" que són unes herbes que són unes herbes que s'han de ficar en aigua bullint i resulta que van xuclant...

(De mica en mica la DONA 2 parlarà més fluix per donar a entendre que la conversa no acabarà mai)

VEU EN OFF: Senyors passatgers en nom del comandant Rovira els hi donem la benvinguda al vol 2408K amb destinació a l'aeroport de *Tarragona ciutat. Els hi recordem que el vol té una durada de 14 hores. Tenim prevista l'arribada a les 7 hores, hora local. En nom de tota la tripulació...

DONA 2: A les hores, la néta Viviana Giselle estava a punt de fer la "fiesta de los quince" i va venir amb les seves cosines la Lorena Flavia, la Verónica Analia, la Graciela Beatriz, la...

DONA 1: *(Mirant al públic, plorant)* Noooooo!!

Fosc

(Música per donar pas a una nova història)

* Es pot canviar a la ciutat o poble on es representi l'obra.

Acomiadament

(Acompanyats de la música pels canvis d'escenografia tots els PERSONATGES es col·locaran repartits, d'una forma informal, com l'escena de presentació; poden seure o no al mateix lloc.)

DONA 1: Senyores i senyors...

DONA 2: Aquestes han estat les nostres històries.

DONA 3: *(Remarcant)* Per avui.

DONA 4: Un altre dia tornarem amb més.

DONA 5: Segur que algun de vostès s'han vist reflectit en alguna d'elles.

DONA 3: Qui no s'ha trobat alguna vegada amb algú i no recordava el seu nom o de què la coneixia? *(Mirant a la DONA 1 de "Al mercat")*

TOTES LES DONES: Quin moment... eh?

DONA 6: Qui de vostès no ha estat obsequiat amb un regal?... horrorós! *(Mira a l'actriu que ha fet de neboda a "Casa de les tietes")*

DONA 4: O la gran actuació que has de fer quan et regalen un peça de roba que no t'agrada gens.

DONA 3: No em diguin que a vostès, no els han passat alguna cosa semblat?

(Esperar resposta del públic)

DONA 1: En aquests moments s'ha treure el gran actor o actriu que porten a dins.

DONA 4: Qui de vostès no ha s'ha preguntat... què faig aquí, si jo aquí no vull estar? *(Enumerant)* Sopars, casaments, comunions...

DONA 2: Qui no ha sofert per uns moments, mirant el passadís de l'autobús, tren o avió, pensant qui s'asseurà al seu costat, en un llarg viatge?

DONA 4: Estem segurs que les nostres històries, d'avui, només són un exemple de les moltes que ens passen diàriament.

DONA 6: Potser vostès ens poden explicar alguna més.

DONA 5: Segur que tindriem material suficient per unes quantes obres de teatre.

DONA 1: I encara que soni a un tòpic...

DONA 3: La realitat sempre supera la ficció.

DONA 4: Les nostres històries estan basades en fets reals.

DONA 5: Encara que li hem posat una mica de teatralitat... és clar.

DONA 2: Senyores i senyors, és a punt de baixar el teló.

TOTES LES DONES: *(Remarcant)* Per avui.

DONA 6: Els emplacem a les nostres noves històries.

DONA 3: Senyores i senyors...

DONA 4: Gràcies per acompanyar-nos en les nostres...

TOTES LES DONES: Històries curtes, en espais tancats.

Teló

Histories curtes en espais tancats

teatro

Copyright © Vicente Cañón

2014 Tarragona